

ஸ்ரீ
போஜாஜ சரித்திரம்.

இது

சென்னை ப்ரெஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதராகப்

புன்னை

மாடசூரி - ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியரால்

வடநூலிலிருந்து

மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

சென்னை :

வி. என். ஜூபிலி வுச்சியந்திராஜலையல்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

1902.

All rights Reserved.

மு க வு ரை .

போஜராஜ சரித்திரம் என்னும் இச்சிறுநூல், முதலில் வடமொழியிற் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதனை அம்மொழியிற் செய்தவர் இன்னார் என விளங்கவில்லை. இந்நூலுட் கூறப்பட்டுள்ள சுவிகளின் சரித்திரங்களிற் சில, அவரவரைக்குறித்து எழுதப்பட்டுள்ள காலவரையறைகளுக்கு மாறுபட்ட காரணப்படுகின்றன வெனச் சிலர் கூறுகின்றனர். ஆயினும் ஒரே பெயரையுடைய இருவர் வெவ்வேறு காலங்களில் இருந்து ஒரேவிதமான அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டனர் எனக்கூறுவது அதற்குத் தகுந்த சமாதானமாகுமெனத் தோன்றுகின்றது.

எங்ஙனமாயினும் இந்நூலில் அவரவர் கூறியனவாகக் காணப்படும் விஷயங்களின் சிறப்பு, ஐயந்திரிபறக் கற்றுணர்ந்த அறிஞர்க்கும் ஆனந்தத்தை விளைக்குமென்பதற் சந்தேகமேயில்லை.

ஆதலால், இவ்வரிய பெரிய விஷயங்களடங்கிய இந்நூலை, வடமொழி யுணர்ந்தோர் மாத்திரமே யன்றித் தென் மொழி யுணர்ந்தோரும் அறிந்து ஆமோதிக்குமாறு, சிறுபாஷையுடைய சிறியேன், முதலாவது கண்டவாறன்றி இக்காலத்துக் கேற்றவண்ணஞ் சிலவற்றை நீக்கியும் மாற்றியுங் கூட்டியுங் கிற்சிலவிடத்தில் முதலாவதுள்ள சிலோகங்களின் பொருள்களை மிகப் பொருத்தமுறத் தமிழ்ப் பாக்களாச் செய்து காட்டியும் என்சுத்திக்கு இயன்றவாறு மொழிபெயர்த்தனன்.

இந்நூலை 1903-ம் வருஷத்து யப். ஏ. பரீட்சைக்குப் பாடமாக ஏற்படுத்திய கனம்பொருந்திய சேன்னை யூனிவர்ஸிடியார்பால் பெருநன்மியவிஷடையொருக்கிறேன்.

இங்ஙனம்,

பு. மT. ஸ்ரீநிவாசன்.

ஸ்ரீ

கடவுள் துணை.

போஜராஜ சரித் திரம்.

காப்புச்செய்தவர்.

கண்ணு கடலின் வண்ணு கமலப்
பெண்ணு பகலின் மண்ணுப் பிழமுந்
திண்ணு வயிதற் கொண்ணுந் திருநீசு
ரண்ணு ஷீதரா வெண்ணு நுகலேன்.

பொங்கிய மங்கன மெங்க னுந் தங்குக.

அரசர்க்கரசனாகிய போஜமகராஜனான சரித்திரஞ்
சொல்லப்படுகின்றது:—

முற்காலத்தில், தாராநகரத்தில் கிந்துலென்னும்
மன்னன், சைங்கலைப் பன்னாள் பரிபாலித்துவந்தான். அவன்
ற்கு முதியவையில் போலென்னும் புத்திரன் பிழைபான்.
அவன் வய்போது போட்டைப்பேராயத்தானாயினபோது அப்
போது அவன் தந்தை தான் கிழவனாகியிருப்பதை யறிந்து
முக்கியவமைச்சகரையழைத்துவைத்துக்கொண்டு, தன் தம்பி
யாகிய முஞ்சன் மிக்கவல்லமை பெற்றவனாகியிருந்ததையும்
மகன் மிகச்செய்யவிரும்புந்ததையும் முய்த்துணைத்து பின்வரு
மாறு கித்திக்கலாயினான்:—

‘எப்போது யான் அரசநடாத்துந் திற மமைந்த வென் பின்னேனீர்க்கி, அரசாட்சியை பென்மைந்தற்குக் கொடுக் கின்றேனோ அப்போது உலகநிந்தை வரும்; இல்லாவிடின், சிறுகுழந்தையாய் எந்தநயனை முஞ்சன், இராச்சியவாசை கொண்டு நஞ்சமுதலியவற்றால் கொல்லினும் கொல்வன்; அப்போது, கொடுத்தவரசு வினாவதுமன்றி மகவிழவும் சூல நாசமுமாம். ஏனெனில், பாபத்தை நிலைநாட்டுவதும், பாப த்துக்குப் பிறப்பிடமும், பகை சினம் முதலியவைகளை யுண் டெண்ணுவதும், பாபத்துக்குக் காரணமும் உலோபமே. உலோபத்தால் கோபமும், கோபத்தால் வஞ்சனையும் உண் டாகின்றன; அவ்வஞ்சனையால் நன்னூற்கரைகண்ட நாவல னும் நரகமடைகின்றனன். தாய், தந்தை, பிள்ளை, உடன் பிறந்தோர், நண்பன், யசமானன் ஆகிய இவருள் யாவரையே யாயினும் உலோபவசத்தராய மாந்தர் கொல்லாது விடாரன் றோ!’ என்றிப்படி யாலோசித்து அரசை யனுசனுக்குத் தந் து அவன்மடியில் தன்மகன்போசனைக் கிடத்தினன். பின் கிரமமாக இறைவனிறந்தபின் அரசுச்செல்வமடைந்த முஞ் சன், முன் முக்கிய மந்திரியாயிருந்த புத்திசாகரனென்போ னைக் காரியாங்கத்தால் வெளிப்படுத்தி அவன்முனத்தில் மற் றொருவனை நியமித்து வைத்தனன். போசனைப் பெரியோர்க ளிடத்துப் படிப்பிக்க அவனும் படித்துவராரின்றனன்.

இப்படிச் சின்னஞ் சுழிந்துவர, ஓர்நாள் சோதிடக் கடல் கடந்தவனும் எல்லாக்கலையிலும் வல்லவனு மாகிய ஓரந்தணன், அரசனவைக்கு வந்து அவனை யாழிர்வதித் து அவனானையால் இருந்து, ‘ஓ நிருபனே! என்னை இவ்வில கத்தோர் எல்லாமறிந்தவனென்று கூறுவர்; அது சிறிது கேட்பீராக; கைவந்த கலையின் மிறத்தாற் பெரியோர் புகழ்

டைவர்; அஃதில்லாத மூடன் அவமானமடைகுவன்' என, அவ்வேதியன்சொற் கேட்டுத் தோன்றல், 'யான் பிறந்தது முதலினுகாலும் என்னென்ன செய்தனனோ அவையெல்லாம் உரைப்பிராயின் நீர் எல்லாமறிந்தவரே' என்றான். மறையவன், அதத்தும் புறத்தும் அரசனாற் செய்யப்பட்டன முற்றுந் தவறாதுசொல்ல, இறைவன் கேட்டு ஆநந்தித்து மறுபடி இந்தாறடி தூரம் முற்சென்று அவ்விப்பிரன்காவிற்பணிந்து, அவனை இந்திரநீலம் மரகதம் மாணிக்கம் வைநீரியம்முதலியகூட்டிக்குயிறறிய ஓராசனத்து இருத்தி, 'கற்பகக் கொடிபோலுங் கல்விபானது அன்னைபோற் காத்தும், நந்தைபோல் நன்னெறிக்க லைவியும், மனைவிபோல் மனந் துயரகற்றிக் களிக்கச்செயதும், எண்டிக்குலும் மாசுறுபுகழையும் ஆசுறுதிருவையும் ஆக்கித்தருவதுமன்மியின்னுமெதைத்தா னுண்டுபண்ணித் தரானா?' என மொழிந்து அவ்வேதியுட்பிரானுக்கு உயர்குலத்திதித்த பத்துப்பரிகள் பரிசளித்தனன்.

பின்னர்ச் சபையிலிருந்த புத்திசாகரனென்பவன், 'எந்தலே! போசனது ஜாதகத்தை இவர்க்குக்காட்டும்' என, வேந்தன் 'அறிஞனே! போசன்ஜாதகத்தைப் பார்த்துப் பபன் புகலும்' என்ன, பார்ப்பான் 'பன்னிரினின்றும் போசனை யழைப்பியும்' என்றுகூற, முஞ்சன் மிக்ககளிப்போடு தன் சேவகரையனுப்பிப் பன்னிக்கலங்காரமாகவிருக்கும் அவனை யழைப்பிக்க, அவனும் வந்து தன்னுதைக்குறிதரான் திற்ப்பனைப் பணிந்து விநாயகத்தாடிருந்தனன். தன்வடிவழகான் மயங்கிநிற்கும் இராஜகுமாரமண்டலத்தில், பூமிக்கு வந்த புரந்தரன்போலவும் உடல் பெற்ற வென்போலவும் உருக்கொண்ட செல்வம்போலவும் விளங்காநின்ற முனைக்

குன்றாய் போசனைப் பார்த்துவிட்டு அக்கணி, 'மன்னவனே! இவ்விளங்குமரன்பாக்கியத்தை இயம்பிமுடிக்க நான்முடிவானுமா காத்தனின் ஏழையாய யான்எங்கனங்கூறுவன்? ஆயினும் என்செய்தறிவிற் கெட்டியவளவு சொல்வல். இவ்வீசுக் கல்விச் சூழ்ச்சித் தனம் கனப்பிமிடும் என, அவனும் அரையனானையா கஞ்சுச் சென்றபின், சோதிடன், 'கௌடத்தீரோடு கூடிய தென்சேயங்களைப் போசன் லீம்பத்ததந்து வருடம் ஏழுமாதம் மூன்றுநாளாவும் ஆள்வன்'என்ன, ஏந்தல், அந் செட்டு முகவொளியிழந்துவருந்நி அவ்வந்தனைனை யனுப்பி விட்டுத் தனது படுக்கைச் சூளிகைக்குச் சென்று தனியே ஆலோசிக்கத்தொடங்கினான்.

'என்று இவ்வரசாட்சியை யிவ்விளங்குமர னடைவாரோ, ஆன்று யான் பிழைத்திருப்பினு மிறந்தவனே; ஒரு வன், முன்பு செல்வனாயிருந்து பின்பு நல்குந்தவனாயின் வேறுகவேதோத்துவன். யாக்கையாசை நீக்கினவனுக்கும், வல்லவனுக்கும், தாளாண்மை யுடையோனுக்கும், அழிவின லாய்ந்து புரிபவனுக்கும் செய்தற்கரிய தொன்று மின்று. மிக்கவிரக்க முள்ளவனும், அடிக்கடி யகலாவைய முள்ளவனும், பிறப்பழிப்புக் கஞ்சபவனுமாகிய இவர்கள் ஒருநாளும் வெறுக்கை பெறார்கள். மேலும், எவன் சிறு மையை மூன்னிட்டுப் பெருமையைப் பின்னிட்டு முயன்று சுகமடைகின்றனோ அவனே அழிஞன்; அவ்வாறு செய் பாதவனே மூடன். பகையையும் பிணியையும் முனையிலே யே களைபாதுகிடின் கேடு விளையும். கையிற் குடையுடையான் மறைக்கஞ்சாதவாறுபோலத் தெளிந்த நுண்ணாயி யுடையான் பகைவருக்கஞ்சான்' என்றிங்ஙனமெண்ணி யுண் னாமலே அப்பகலின் மூன்றாமிபாமத்தில், வங்கநாட்டுக்கு

பனுவ வற்சராசனென்போனை யழைத்துவரத் தன்பணியாள்
 ரிலொருவனை அனுப்ப; அவனும், விரைவில் வற்சனைக்கிட்டி,
 ‘உம்மை எம் ஆண்டவ ரழைத்துவரக் கட்டளையிட்டார்’ என,
 உடனே அவன், தன்றேரிலிவர்த்து பரிசனர் புடைநூழப் போ
 யிறங்கி அவ்விடத்துப் புக்குத் தோன்றலைத் தொழுது அவ
 னோயா விருத்தனை. அரையன், அங்கிருந்தோரியாவரை
 யும் வெளிப்படுத்தி இவனை நோக்கி, ‘மன்னுலகில் மன்னன்
 மணங்கனித்துத் தன் தொழில் புரிவொர்க்கு மானதானமட்
 டும் பண்ணுகிறான்; அவர்களை வெனின் தமது அடைதற்
 கரிய ஆய்வினாறு முதவி புரிகின்றான். ஆகையால் நீ, என்
 முன்னோன்மகளை இவ்வூர்க் காவி கோயிற்ருத் கொண்டு
 போய் வெட்டிவிட்டு அவன் தலைபை இவ்வரவின் முன்னி
 யாமத்திலேயே யிங்குக்கொண்டு’ என்றான்.

அவன், எழுந்து பணித்து ‘ஐயனே! நம்மாணையே பிர
 மாணம்; ஆயினும், ஒன்றழிக்கையிட வெண்ணுகின்றன்;
 ஆலு முற்றக்குற்றத்தாயினும் பொறுத்தருளல்லைன்
 டும். செல்லம், சேலை, தொழும்பு என்னு மிவற்று வெண்
 றுமில்லாச் சிறுமுந்நைபரய போசனைக் கொல்லக் காரண
 மென்னை? நித்தியதரிந்நிரன் நிதி கண்டாற்போல் நாம்
 பாதாம்புயமே கதிரெனக்கிடக்குமிவ வழிவுக் கேற்ற என்
 ளனியேனுக்குப் புலப்பட வில்லையே’ என்ன, கானகம்,
 சபையினிகழ்ந்த சரித்திரமுற்றுந் தம்பாது காத்த, கோட்ட
 வற்சன், கிரித்து ‘என்னுண்டவரே! முடிவுக்குஞ் சாவல்
 ராய இராமர், மலரவன் மைந்தர் விட்டடர லேத்படுத்தார்;
 பெற்ற நன்முடிந்தத்தில் அரசையுமிழ்த்து அடக்கித்
 சென்று மலைபாளையம் புகுகொடுத்தனர்; ஆகையால் நான்
 யின்மொழியே தவறியேனாகையில் மந்தெவன்மற்றந்தன்

மெய்ப்பெறும்? உலகத்தில் முரண்முடனானது தன்னொடு பன்னுள்தடையறப் பழகியிருக்கின்றவனை வதைக்கத் துணிவுறுனே! இவனைக் கொல்லக்கொண்டுபோகின், இறந்தமன்னக்கிரியரும் அமரதிகாரத்தின்கீழ் இருப்பவருமாய் ஆரர்கள், முன்பு தேவர்கள் பாற்கடலைக் கலக்கினுற்போல, இப்பட்டணத்தைக் கலக்குவர்களே! நீர் அநேகநாளா யரசுபுரிந்துவரினும் அவர்கள் போசனையே இராசனாக வெண்ணி வருகின்றார்களே! எண்ணெயோடெரியினும் விளக்கைக் காற்றிணைப்பதுபோல், புண்ணியமிசூதியோ டொழுகினும் புல்லொழுக்கமுண்டாயின் அது திருவினை அழிக்கும்; ஆகையால் பிள்ளையைக்கொறல் ஒள்ளிதன்று' என்று புகன்றதைச் செவிசுடக்கொண்ட புரவலன், சினந்து 'வற்ச! நீ வேந்தனையன்றி வேலையாளல்லே. யசுமானிட்டவேலை செய்பயாதவடிமை உயிர்த்திருந்து உபயோகமென்ன?' என்றான்.

பின்னர்க் கன்மன்பெயரோன், காலத்துக்குத்தக்க கோலங் கொள்ளவேண்டுமென வுன்னிச் சும்மாவிருந்து இரவிமேற்கடல்குறித்தவளவில் எழுந்து, கண்டோர் கலங்கித் தத்தமனைக்கெகக் கடுஞ்சினமுண்டகாலனைப்போ ழிழிந்துவந்து, தன்னில்லங்காக்கச் சிலரையேயி, தேரைக் காறி கோயிலுக்கெதிராகத் திருப்பிப் போசமுமாரனது உவாத்தியாயரை யழைத்துவர ஒருசேவகளை யேவினான். அவன் அவரைக்கண்டு 'ஐய! உம்மை வற்சராசரழைக்கின்றார்' என்ன; அதுகேட்டு அவர், வச்சுத்தா லடியுண்டவன்போலவும் பெய்ப்பிடித்தவன் போலவுமாகி, அச்சேவகன்கையைப் பற்றிக்கொண்டு போய்ச்சேர, அவன் அவரைப் பணிந்து இருத்தி 'புலவரே! அரசன்மகன் சபந்தனைப் பள்ளியினின்று மழைப்பியும்' என்ன, அவ்வண்ணமே யழைப்பிக்க, வந்த

சுயந்தனைச் சிறிது பரீக்ஷைசெய்தனுப்பிவிட்டு, மீண்டும் அவரைநோக்கி, 'போசனே யழைப்பியும்' என்ன, இவை யெல்லாமறிந்த போசன், சினத்தாற் கண்களி நெருப்புப் பொறி சிதற வந்து, 'ஏட! பாவி! அரசனது முக்கிய சூமா ரனான வென்னைத் தனியே வெளியிலழைப்பிக்க வுனக் கென்ன திறமை?' எனக்கூறித் தன் இடக்காற்செருப்பால் அவன்குதுப்பிலடிக்க, வற்சன், 'போசனே! நாங்கள் அரசனது கட்டளைபை நிறைவேற்றுகின்றவர்கள்' எனச்சொல் லிப் பிள்ளையைத் தேரிலிருக்கவைத்துக் கத்தியை உடையி னின்று மெடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு விரைவாய்க் காவரி கோயினுக்குச் சென்றனன்.

பின்னர், 'போசனைக்கொல்ல எடுத்துக்கொண்டு போ யினான்' என்னுஞ்சொல், ஊரில் கல்என்று பரவவே, அங்கி ருக்கும் சூரர்கள், என்ன? என்ன? என்று விசாரித்துச் சுகல மும் அழிந்துகொண்டு, யானைச்சாலையினும், ஒட்டகச்சாலையினும், குதிரைச்சாலையினும், தேர்ச்சாலையினும் புகுந் தால் லாவற்றையும் அழித்தனர். விடுகளிலும், அரசனரண்ம னை மதுன் மேடைகளிலும், வாயில்வெளியிலுள்ள திண்ணை களிலும், நகர்ச்சமீபங்களிலும் பேரிடை பறை மூரசம் மட்டுகம் முதலிய வாத்தியங்களைச் செவிடுபெட்படி யடித் தனர். சிலர் சிறந்தவானினாலும், சிலர் பல்லத்தினாலும், சிலர் நேரமரத்தினாலும், சிலர் நஞ்சினாலும், சிலர் பிராசாபு தத்தினாலும், சிலர் சுட்டியினாலும், சிலர் பரசுவினாலும், சிலர் நெருப்பினாலும், சிலர் நீரினாலுமாக அந்தத் தாராநக ரத்துள்ள அந்தண மாதர்களும், இராஜசூமாரர்களும், இரா ஜசேவகர்களும், அரசர்களும், இன்னும் பட்டணத்துள்ள மஹையோர்களும் தத்தம் உயிரை நீத்தனர்.

பின்பு, உலகத்துக்கு அண்ணைப்பான்மிராபிந்த சாஸித் திரி பென்னும் பெயரினையுடைய போசன்முயானைன், தாநியர் மூலமாய்த் தன்மைத்தனது நிலைமையை யறிந்து வாகளால் முகத்திலதைந்துகொண்டு கோவெனைக் கதழிச் சொல்லுகிறான்: 'மைத்தனை! சிற்றப்பனால் எக்கதியை யடைந்தனையோ! நின்னொருட்டு யான் அனுட்டித்துவந்த நியமங்களும், உபவாசங்களும் பயனற்றவையாயினவே! சர்வ வல்லமையும், சர்வஞானமு முடைய தெய்வமே கெடுக்கப்படுகின் அறத் தென்செய்யலாம்? ஆ! சூழந்தாய்! இத்தத் தொழும்பர்களும், தொழுத்தைகளும் தலைபற்று விழ்ந்திருப்பதைப்பார்' என்று சொல்லிப் புவியில் விழ்ந்தான்.

அதன் பின்னர், எங்குமிருண்முடியவுடனே வற்சன், காணியின்கோயிலுக்குச் சென்று போசனைப் பார்த்து, 'அரையன்மகனே! சொதுமலித்த ஓரத்தனை இனி நீ இன்விராச்சியம் ஆளப்போகிறாய் என்று சொல்லக் கேட்டு அரசன் உன்னைக் கொல்லக் கட்டளைபிட்டான்' என்ன, அதைச் சேவியுற்ற போசன் சொல்வானாயினன்: 'இராமன் காட்டேற வெழுந்தருளியுடையதும், பஸிசக்கரவர்த்தி பாத்தலத்திலமுத்திபதையும், பாண்டவர்கள் வனவாசஞ்செய்ததையும், பாத்தலர்கள் மடிந்ததையும், நளசக்கரவர்த்தி அரவிழந்ததையும், இராவணன் கார்த்தவீரியார்ச்சனனது சிறைச்சாலையி லகப்பட்டிருந்ததையும், அவனை இராமசுத்தா லுயிர்விட்டதையும் ஆராய்ந்து நோக்குங்கால் யாவரும் காலவாசப்பட்டிருப்பவரேயன்றித் தப்பிவிற்பவரு முளராவரோ? நிருமகன், கௌத்துபம், பாரிசாதம் முதலியவற்றிற்கு உடன்பிறந்தவனாய், பாற்கடற்கு மைத்தனாய், கருணைக்கடலாய காளகண்டனால் தலைபிறழ்ங்கப்பெற்றவனாய் விளங்குஞ் சந்திரனும்,

தெய்வத்தா லேற்படுத்தப்பெற்ற தேய்வை இன்னும்விடுகின்
றிலனெனின், மற்றெவன்றான் கல்லெழுத்துக்குகிகராய விதி
யின் கதிரைக் கடக்கவல்லன்? கடுங்கரனந்திரிதனும், மலை
யேறுதனும், வேற்றுத்தீவடைதனும், விலங்குறுதனும்,
குகையுட்புகுதனும் ஆகிய இவை யாவும் விதியின் றிரிபெ
யன்றிவெறல்ல. எவனது இச்சையால், கடல் தரைபாகவும்,
தரை கடலாகவும், துகட்டுவை மேருவாகவும், மேரு துக
ளாகவும், புல் வச்சிரமாகவும், வச்சிரம் புல்லாகவும், நெரு
ப்பு நீராகவும், நீர் நெருப்பாகவும் ஆகப்பெறுகின்றனவொ
அந்தகைய கடவுளுக்கு வந்தனம்' என்று புகன்று, இரண்டு
ஆலிலைகொணர்ந்து அவற்றுள்ளுறை ஓர்கல்லையாகத் தைத்
துத் தன்முழந்தானைக் கத்தியினுற்றிமி, அந்தச்செந்நீராய்க்
கல்லையிலேற்றுப் புல்லினுனியினுல்மற்றேறாவிடையில் ஓர்கனி
எழுதி, வற்சனைப் பார்த்து 'ஓ! பெரியவரே! அருள்செய்து
இவ்விடையை யரசன்கையில் கொடும். இனி, அரசன்கட்டளை
பை நிறைவேற்றும்' என்ன, பின் அவ்விடையிற் குவந்திருந்த
வற்சரசனது தம்பியானவன், உயிர்விடத் துணிந்து பிறகுந்
சமயத்திலும் பொலிவுற்றமுதத்தேனானும் கன்னுக்கனியனு
மாகவிருக்கும் போதகுமாரனை அளிபுடன்கண்டு, அவனை
நோக்கிக் கூறுகின்றான்: 'இந்நிலவுலகத்தில் இறந்தமாரந்தர்க்
குந் துணையாகச் செல்லவல்லது அறமொன்றுமே யன்றி
அவனை மனைவி மக்கள் நன்பன் தாயத்தேதான் முகலியவர்
துணைவராகச் செல்லார்; எவன் அறநெய்யை யபியவில்லை
யோ, அவன் வல்லவனாயினும் வளியற்றவனே; செல்வத்தோ
னாயினும் வலியவனே; கல்விதற்றேறாவினும் கல்லாதவனே;
நோயைநீக்கும் மருந்துள்ள இவ்விடைய தன் நரை நிறை பூ
ப்பு ஆகிய நோயிலைத் தீர்த்துக்கொள்ளாத நோயாவி, மருந்

தில்லாத் துஷ்டத்திற் சென்று என்செய்வான்? நினக்கு, சரீ யாய குலம், பருவம், உருவம் முதலிய உடையோரநேகர் இறக்கக் கண்டிருந்தும் அச்சஞ்சிறிது முண்டாகவில்லை; ஆகலால், நின்னெஞ்சு கல்லே' என்ன, கேட்டவற்சன், விரைஞ்சுப மடைந்து, போசனை 'பொறுத்துக்கொள்' என்று பணிந்து, அந்நள்ளிருவிளையே நகர்வெளியிலுள்ள மனைக்கு அவனுடன் சென்று, போசகுமாரனைச் சுரங்கத்தில் வைத்துவிட்டுத் தான்விரைவாய்க் கிருத்திரிமவித்தைவல்ல வர்க்கிடம்போய், அவர்களைக்கொண்டு குண்டலத்தோடும், பொலிவுற்றமுகத்தோடும், முடியகண்ணோடுங் கூடிய போசகுமாரன்றையொன்று செய்வித்து அதை எடுத்துக்கொண்டு தன் தம்பியோடுங்கூட அரசனரண்மனைக்குச் சென்று, மன்னனைப் பணிந்து 'சுவாமிகட்டளை நிறைவேற்றப்பட்டது' என, வேந்தன், மைந்தனிறந்தமையறிந்து வற்சனைநோக்கி 'வாள்வெட்டுச்சமயத்தில் அவனென்னசொன்னான்?' என, வற்சன் 'ஆண்டவரே ! நாமக்கு இவ்விலையுள் என்னவொ எழுதியிருக்கின்றது; அதை யெடுத்துக்கொள்ளும்; தலையையும் பாடும்' என்ன, அரசன், அவ்வகைத்தாய போசகுமாரனது தலையைப் பார்த்து மெல்ல அழுது 'இம்மத்தகத்தை எங்கே னும் புதைத்துவிடு' என்றனன்.

வற்சன் போனபின்பு, வேந்தன், தேவியைக்கூவிக் கைவிளக்குக்கொண்டுவரச்சொல்லி, அந்த ஆலிலையில் செந்நீரா லெழுதப் பெற்றுள்ள எழுத்துக்களை வாசிக்கத் தொடங்க, அதில்,

“மன்னுபுகழ் பெற்றுமுதல் யுகத்திலார்ந்த

மார்தாதா வெங்கலைநீர்க் கடல டைத்துத்

தென்னிலங்கை மேஷியிர வண்ணைச் செற்ற
தேர்க்கதிரோன் குலத்திலங்கி ராம நெங்கே
இன்னுமிகற் பாண்டவரே முதல யாரு
மெய்தினரல் ஷண்ணுலக மிறந்து மன்ன
அன்னவரோ டிவ்வவனி சென்ற தில்லை
யாயினுமிஃ துன்னுடனே போது மெய்யே”

என்றிருப்ப, அதனுட்பொருளை யுய்த்துணர்ந்துகொண்டு, படுக்கையினின்றும் கீழ்விழ்ந்து புரட்சை யடைந்தான். பின், தன் நாயகி செய்த உபசாரத்தினால் மூர்ச்சை தெனிக் தெழுந்திருந்து, ‘என்காதலியே! நீ, என்னைத் தொடேல்; யான் மைந்தனைக்கொன்ற மாபாஷியன்றோ!’ என்று புகன்று அழுகுரற்பட்கிபோலமுது, வாயில்காப்பேரைப்பார்ந்து, ‘நீவிர் அந்தணர்களை அஞ்சிக்கிர மழைத்துவாருங்கள்’ என்றவளவில், உடனே தன்னுணையின்படி யெழுந்தருளிய மறையவர்களைப் பணிந்து, ‘யான் நெஞ்சறியப் பிள்ளையைக் கொன்றேன்; அதற்குப் பிராயச்சித்தமேதேனு முளதேற் சொல்லுமின்’ என்ன, அவர்கள் ‘அரசனே! கணமுந் தாமதி யாமல் வானுறவளர்ந்தோங்கியொரியுந்நெருப்பில் விழ்ந்து, உயிர் துறத்தலை அதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தம்’ என்றனர். அநன்மேல், புத்திசாகரனென்னும் பழையமந்திரி, வேந்தனை நோக்கி ‘நீ எங்ஙனம் அரசரிற் கடையானவனோ அங்ஙனம் அமைச்சரிற்கடையானவன் வற்சனே. செந்துலமாகா ராசா நினக்கு அரசாட்சி தந்து நின்மடிமீது போசகுமாரனை விட்டிருப்ப, அதைச் சிறப்பனாகிய நீ வேறாக்கினே. மேலும் சிலநாளாக்குருப்பதும் மதத்தையே யுண்டாக்குவதுமாகி யுள்ள யௌவனத்திலே, கொடியவர்கள், எப்படித் தற்பிறப்புப் பயனற்றதாளுமோ அப்படிப்பட்ட அபராதங்களைச்

செய்துகொள்ளுகிறார்கள். துணையளவுகெண்டி செய்யினும் சான்றோர் அழைப்பு பண்பளவாக நினைக்கின்றார்கள். அரிய உயிரால் உதவிபுரிந்தாலும் மூடர்கள் அழைப்பு பெறும்பண்பு யாகவே எண்ணுகின்றார்கள். ஒருவன்செய்த உபகாரத்தை பெறும், அபகாரத்தையேனும் எவன் தன் நெஞ்சார நினைக்கவில்லையோ, கன்னெஞ்சினாலுய அவன் பிழைத்திருந்து பெறும்பயனென்? பொன், தானியம், இரத்தினம், பணம் முதலிய யாவும் மக்களிடத்திருந்தே அரசர்களுக்கு வருகின்றன. மக்களோ, அரசன் அறநெறி நிற்பவனாயின் அவ்வறநெறியிலே நிற்பவரும், அவன் அறநெறி நிற்பவனாயின் அம்மறநெறியிலே நிற்பவருமாகி, அரசரையே அனுசரித்துவருகின்றார்கள். ஆகையால் அரசன் எவ்வழியோ மக்களும் அவ்வழியே என்றனர்.

அதன் பிறகு, அம்முஞ்சன், அவ்விரவியேயே ஆகினிபிரவேசஞ்செய்ய நிச்சயித்திருக்கையில், அவனானுள்ளவர்களும் அப்பட்டணத்துள்ளவர்களுமாய யாவரும் அங்கு ஒன்றுசேர்ந்தனர். மனமறிய மகனைக் கொண்டு பாவத்துக்குப் பயந்து மன்னவன் நெருப்பில் விழப்போகிறா னென்னுஞ் சொல் எங்குமோடிப் பரவிற்று. அந்நன்மேல், புத்திசாகரன், கடைகாப்பாளரை யழைத்து, 'ஒருவரையும் அரைய னரண்மனைக்குட்புகவிடாதிர்' எனக் கட்டளைபிட்டு, வேந்தனை அந்தப்புரத்திலிருக்கச்செய்து தானொருவருகவே சபாமண்டபத்தி லிருக்கையில், மன்னன் மரணவார்த்தையைக்கேட்ட வற்சன், விரைந்தோடிவந்து வேந்தன்மனையிற் புக்குச் சபாமண்டபத்துத் தனியே யிருக்கும் புத்திசாகரனைத் தொழுது, 'யான் போசுருமாரனைத் தீங்கினிற் காப்பாற்றி வைத்திருக்கின்றேன்' என்று

மெல்லச் சொல்லவே, புத்திசாகரனும், உடனே அவன்காதில்
ஒன்று கூழினான். அதைக் கேட்டுக்கொண்டு அவன்போய்
விட்ட முகூர்த்தநாழிகைக்குள், கையிற் றந்தத்தடி பிடித்த
வனும், செந்திறச்சடையுடைபவனும், கர்ப்பூரஞ்சேர்ந்த திரு
மேற்குற் பூசப்பெற்ற எல்லா வவயவங்கோயுடையவனும்,
உடல்பெற்றமீனகேதனன்போன்றவனும், படிக்கற்குண்ட
லந் திகழ்ந்தசையு மிருகாதினையுடையவனும், வெண்பட்டுக்
கோவணமுடையவனும், மாணுவுருவங்கொண்ட மகேச்ச
ரனுக்கு நிகரானவனுமாய் விளங்காநின்ற ஓர்சன்னிடாதி
சபைக்குவந்தான். புத்திசாகரன், அவனைப்பார்த்து, 'ஹ்வி
யே! எங்கிருந்து வருகின்றீர்? இருப்பிடமெது? எவ்விததை
யில் வல்லமை யுடையீர்?' என்று வினயத்தோடு கேட்ப, அந்
நீத்தோன், 'மெய்ப்பொருளை யறிந்தவர்கட்கு இத்தேசங்
கடோறும் வீடுகளும், வீடுகடோறும் இரப்பன்னமும், குர
த்திலும் ஆற்றிலும் தண்ணீரும் தன்னடைவே யிருக்கின்
றன. ஊர்கடோறும் குடினும், அருவிகடோறும் நீர்த்த
மும், பிச்சையெடுப்பதால் சோறும் எளிதிற்குடைக்கை
யில் சகலபாவங்களுக்கும் காரணமாய் சம்பத்தினால் யாது
பயன்? ஆகையால், எமக்கென்று ஓர்நாடிவ்வே; எல்லாப்புவி
யிலும் திரிந்துவருகின்றோம்; ஆசிரியன் உபதேசித்தவண்
மை நடக்கின்றோம்; உலகத்துள்ள எல்லாப்பொருள்களோ
டும் அங்கைநெல்லிக்கனியோற் காண்கின்றோம்; பாம்புகடி
த்திறந்தோர்கள், விடத்தினுற் பிடிக்கப்பட்டோர்கள், நோ
யினா னவிஷந்தோர்கள், வாளாலுப்புண்ட சிவமுடையோர்
கள் ஆகிய இத்திறத்தோர்களின் நோவைப் போக்கி அவர்
களை முன்னிருந்தவாறே செய்யவும் வல்லோம்' என்றான்.

மகிபனும், சுவர்க்குள்ளிருந்தவாரே, துறவிகூறிய எல்லாவற்றையும் செவியேற்றுச் சபைக்குவந்து, அத்துறவியைப் பணிந்து எழுந்து கைகட்டி வாய்பொத்துக்கொண்டு அவர்க்கெதிரேநின்று, 'ஓ! நீத்தோர்களுக்கதிபரே! பெரியோரே! பிறர்க்குதவியே பெருந்தொழிலாக் கொண்ட பேரருளாளரே! பெரும்பாவிபாய யான் வாளால் வெட்டிக்கொன்ற என்மைந்தனுக்கு உயிர்த்து என்னைக் காத்தருளும், காத்தருளும்' என்று பலவாறு வேண்டாநிற்கையில், அச்சன்னியாசி, 'தோன்றலே! அஞ்சேல், அஞ்சேல்; நினது புதல்வன் சாகான்; கடவுளருளால் உயிர்த்து வீட்டுக்கு வருவன். ஆனால், புத்திசாகரனென்பவனோடு ஓமஞ்செய்தற்குரிய வத்துக்களைப் புறங்காட்டுக்கு அனுப்பு' என்ன, ஏந்தல், அத்துறந்தோன்மொழிப்படியே அப்பொருள்களையும், அவ்வமைச்சனைபு மனுப்பினன்.

அதன்பின்பு போசருமாரனும், மறைந்தவுருவத்தினனாய் அவ்வூர் ஆற்றங்கரையிலுள்ள நன்காட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான். சிலநாழிகைக்குப்பின், யோகப்பயிற்சியுள்ள துறவியால் அரசன்மகன் பிழைத்தெழுந்தா னென்னுஞ் சொல் நகரெங்கும் பரவிக்கொண்டே நிற்கையில், போசருமாரன், நல்லிலக்கணமமைந்துள்ள அரசயானையின்மிசை பேறிக்கொண்டு, வந்திகள் துதிசெய்யவும், பேரிகை முதலிய வாத்தியங்கள் உலகெங்கும் செவிடுபடும்படி யொலிக்கவும், அந்தணர்கள் அருமறைமொழியோ டாசேர்வதிக்கவும், அப்பட்டணத்தவர்களும், அமைச்சர்களும் இடையறாது நாற்புறமுஞ் சூழ்ந்து துதிக்கவும், உதயகிரிமீது ஒளிரும் இளஞாயிறுபோல் மிங்க கோலாகல தோடு வைகறைப் பொழுதில் அரசன்மாரிகையுட் புருந்தனன். மன்னவனும்,

மகனைக்கண்டு உடன்மறந்த வுலப்பினனாய்க் கட்டிக்கொண்டு அழ, இளஞ்சிங்கம்போன்ற போசனும், அவனை யழுவொட்டாமற் றடுத்துப் பலவாறு புகழ்ந்தனன். மன்னனோ, உடனே தன் சிங்காதனத்தில் அவனையிருத்தி இராச்சியபட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்து, தன்பிள்ளைகளுக்கும் தனித்தனி ஒவ்வொருநாடு கொடுத்துத் தனக்கு மிகவு மிஷ்டனாகிய சயந்தனை அவனது மடியில் விட்டான். பிறகு முஞ்சன், தன் பட்டமகிஷிகளோடு காட்டகத்துச்சென்று தன்னுயிர்க்குறு நியாகிய தவத்தைச் செய்துகொண்டிருந்து பரலோகமடைந்தனன். போசனோ தேவையான கடாட்சத்தினாலும் அந்த னார்களி னுயிர்வாதத்தினாலும் அரசுநடாத்த யத்தனித்து, முன் முக்கியமந்திரியாயிருந்த புத்திசாக்ஷனென்பவனை மீண்டும் முக்கியமந்திரியாக்கி, தனது குடைக்கீழுள்ள உலகெல்லாம் களிகூர்ந்து நுதிக்கும்வண்ணம் நட்செங்கோல் நடாத்திவந்தான்.

இவ்வாறு சிலநாள் கழிந்தபின், ஒரு நாள், அரசன் விளையாட்டுக்காகச் சோலைக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கையில், அத்தாராகசுவாசியாகிய ஓரந்தனைனைக் கண்டான் அவனும் இவனைப்பார்த்துத் தன்கண்ணைமுடிக்கொள்ள, மன்னன் 'ஓ ! மறையவரே ! நீர் என்னைப்பார்த்து ஆயிரவாருஞ் செய்யாமலும், கண்களை முடிக்கொண்டும் நிதர்க்க ரணமென்னை?' என, பூசுரன் 'ஆண்டவரே ! நீர் என்னைவரே; பார்ப்பனர்க ளுக்கு ஒரு பொல்லாங்குஞ் செய்கின்றீவிர் ஆகையால், நம்மிடத்தி லெனக்கு அச்சஞ் சிறிதுமில்லை. ஆயினும் ஒருவருக்கும் ஒன்றுந் தருகின்றீவிர். அதனால் உமது தாட்சிணியம் எனக்கு வேண்டவதென்றது. விண்ணார்வாதத்தினு லென்னபயன்? மேலும், 'காலைப்பொழுதினே

பே, கொடாதவன் முதத்தில்விழித்தால் மற்றோரிடத்திலும் பயன்கிட்டாது' என்னும் பழமொழியிருப்பதால் கண்ணை மூடிக்கொண்டேன். அன்றியும், எவ்வரசனுடைய கோபமும் அருளும் பயனற்றனவாகின்றனவே, அத்தகைய அரசனை ஒருவருஞ்சேரார். அவையில் மெய்நடுங்குகின்றன கல்வியும், கொடாதவனது செல்வமும், போர்க்கஞ்சுவோனது வல்லமையும் உலகத்துன்பயனற்றனவேயாம். அரசனை எந்தந்தைகிழவர்; அவர்காசியாத்திரைபோகவிருக்கையில், செய்ய வேண்டிய தென்னவென்று யான் அவரைக் கேட்டேன், அவர், 'அமைச்சர் சொல்லைக் கேட்பவனும், வீடர்கள் வார்த்தையை நம்புவனும், மாதர்கள் வயத்தனாயிருப்பவனும் ஆகிய அரசனைக் கனவிலும் சேரேன். மகாபாஷியருள் இருவரே சிறந்தவராவர்; அவர்கள் பாரெனின், கெட்டவமைச்சுடைய அரசனும், அவனைச் சேர்ந்திருப்பவனும். நற்குணமிருந்த அமைச்சர் சொல்லை எவ்நிலைமீட்டு, முக்கர் மொழிபையே கேட்டுநடக்கும் அகவேக வரசனிடத்தில் எங்ஙனம் நல்லோர் சேர்வர்? நற்குண நிறைந்த அரசன் நல்குந்தவனாயினும் அனுசரிக்கத்தக்கவனே. ஏனெனில், அப்போது பயனுண்டாகாவிடும் பின்னர் உண்டாகும். கொடாதவனது தாட்சணியம் விரும்பத்தருவதன்று' என்றனர். முன்னிருந்த கன்னன் ததின் விக்கிரமன் முதலிய மன்னர்கள் இறந்து பரலோகமடைந்திருந்தும், தாந்தாஞ் செய்கொண்டுவந்த கொடைப்பெருந்தந்தா ஸண்டாய குணங்களினால் எங்ஙனம் இவ்வுலகத்தில் இன்றாவும் வசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்களோ, அங்ஙனம் இத்தரையர்கள் இருக்கின்றனர்களா? அழியுந்தன்மைந்தாய உடலுந் குக்காப்புச் செய்யாமல் அழியாதபுகழையே காக்கவேண்டும்.

மனிதன் தன்பூதவுடம்பழிந்து இறந்தும் புதழுடம்பாற்
 சேலித்திருக்கின்றனே ! புலவன் முர்க்கன், வலியான்
 எளியான், செல்வன் தரித்திரன் ஆகிய இன்னோர்பக்கல் இய
 மன் சமமாகவே நடந்துகொள்ளுகிறான். ஆயினோ கணப்
 பொழுதும்நில்லாது குறைந்துகொண்டேவரும். ஆகையால்,
 நிலையில்லாத உடல் இருக்கும்பொதே நிலையுள்ள புகழோன்
 நினைத் தேடவேண்டும், கொடுத்தல் அனுபவித்தல் முதலி
 யன இல்லாத வாழ்வினைப் பெரியோர் வாழ்வென்றே நினை
 யார்' என, அரசனும், அவ்வாக்கியத்தினால் அமுதக்கடலுள்
 முழுவனவன்போலவும், பிரமாதந்தனும் ஆழ்ந்தவன்போ
 லவும் ஆகி, கண்களில் ஆநந்தநீர் பெருக அம்மதையவனைப்
 பார்த்து, 'கேளும்; அந்தணர்க்கதிபரே ! உலகத்தில், எம்
 பொழுதும் இனியனவற்றையே சொல்லும் மனிதர் எளியர்;
 பிரியமற்றதும் உண்மையுள்ளனமாய் பேச்சுச் சொல்வோ
 ரும் கேட்போரும் அரியர்; அறிவுடையோர்கள் இதத்தை
 வேண்டிபவர்களாயும், இதத்தை வேண்டிபவர்கள் அறிவு
 டையோர்களாயும் இரர்வனன்றோ ! புலவனாகும் தண்ட
 னையுமுள்ள மனிதன், மதாரமும் இதமும் வாயந்த மருந்து
 போல் அரியனே' என்று கூறி அவனுக்கு இலடாம் பெரன்
 கொடுத்து, 'அந்தண! நின்பெயரென்ன?' என, அவனும்
 தன்பெயர் கொவிந்தென்னு பூமியில் எழுத, அரையன்
 அதை வாசித்துக்கொண்டு, 'வேதிபரே ! நாடோறும் நீர்
 அரசன்மனைக்கு வந்துகொண்டிருக்கவேண்டும். உமக்கு
 ஒரு தடையுமில்லை. புலவர்களும், கவிதரும் அவைக்கு ஆ
 னைத்துக் கொண்டுவரத் தக்கவர்களே ; வரும்புலவர்களில்
 ஒருவரும் துன்பமுறத்தக்கவரல்லர்; ஆக நடந்திக்கொண்டு
 வருமிவ்விதிகாரத்தை நீரே பரிபாஷித்துக்கொண்டிருக்க' எ
 ன்று சொன்னான்.

இவ்வாறு சிலநாள் கழிந்துவருகையில், அரசன் 'புலவர்களிடத்தில் அன்புள்ளவன், கொடைச்செல்வன்' என்னும் புகழ் பெற்றான். பின்பு வேந்தனைக் காணற் பொருட்டுக் கவிகள் வெவ்வேறு திசைகளினின்றும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வழிபாகச் செல்வச்செல்வு செய்துவரும் அரசனேநோக்கி ஒருநாள் முக்கியமந்திரியானவன், 'தேவ! கோசபலமுள்ள மன்னவர்கள் வெற்றியுடையவர்களே யன்றி மற்றையவர்களல்லர். சிறந்த யானைப் படை நிறைந்த நாட்டினன் எவனோ அவன் வெற்றியுடையான்; கோசமுடையான் எவனோ அவன் பொருதற்கரியவன்; அரசனுடையான் எவனோ அவன் வெல்லுதற்கரியவன். தேவனே! இவ்வுலகத்தைப் பாரும்; வில்லாந்து இரண்டு கோடிகளை யுடைத்தாயிருந்தும் ஓரிலக்கந்திற்காக எவ்வாறு வணங்குகின்றது! ஆகையால், பெரும்பாலும் செல்வமுடையோர்களுக்கே செல்வத்தில் மென்மேலும் ஆசை' என்ன, வேந்தன், அவனைநோக்கி, 'எந்தப்பொருள் கொடுத்தல் அனுபவித்தலின்றி நண்பர்களுக்கும் பயன்படவில்லையோ, அந்தப்பொருள் முறையே அழிவுபெறும்' என்று கூறி, அவ்வமைச்சனை அவ்வேலையினின்றும் நீக்கி, அவன திடத்தில் வேறொருவனை நியமித்து அவனைப்பார்த்து, 'மகாகவிக்கு இலட்சமும், புலவனுக்கு அறிற்பாறியும், அரைப்புலவனுக்கு ஒன்றும், காற்புலவனுக்கு அரையுறும் கொடுக்க வேண்டும். என்மந்திரிகளுள் எவனுக்குக் கொடுக்க மனமில்லையோ அவன் கொல்லத்தக்கவனே. எது கொடுத்தற்கும் உண்டற்கும் உபயோகப்படுகின்றதோ, அதுதான் தனமுடையோர்களின் தனம். அஃதில்லாத பிணம்போன்றவர்களின் பொருள்களினால் மற்றையோர்கள் சந்தேகிப்பீர்'

கின்றனர். உலகத்தோர், மேகத்தையேயன்றிக் கடலை விரும்பாதவாறுபோல், கொடுப்பவனையேயன்றிச் செல்வத்தோனை விரும்பார். கொள்ளுங்குணமே யமைந்துள்ள சமுத்திரம் பாதலத்தி லாழ்ந்துகிடக்கின்றது; கொடுக்குங் குணமுள்ள மேகமோ வானத்தின்மேற் கர்ச்சித்துக் கொண்டிருக்கின்றது; பார்' என்றனன்.

இங்ஙனம் போசராசன் கொடையிற் சிறந்தவனெனக் கேட்டு, களிங்கதேசத்தோனாகிய ஓர்கவி, அங்குவந்து மூன்று மாதமளவு காத்துக்கொண்டிருந்தும் அவனுக்கு இராஜ நரிசனங் கிடைக்கவில்லை; உணவோ குதிரைக்கொம்பாய் விட்டது. பிறகு, ஓர்நாள், மன்னன் வேட்டையாட வெண்ணிப் புறப்பட்டான். அப்போது அக்கவி, தோன்றலைநோக்கி, “போசராசேந்திரனைக் கண்டபோழ்தே பகை வனதாயுதம், கவியின்வறுமை ஆகிய இவை உடனே நழுவுகின்றன” என்னுங் கருத்தமைந்த செய்யுளைச் சொல்ல, வேந்தன் இலட்சந் தந்தனன். அதன்பின்னர், அந்நரபதி, வேட்டையேமல் விருப்பமுற்றிருக்கையில், ஓர் வேடப்பிள்ளை பாட, அப்பாட்டினினைமயமாற் களிப்புற்ற ஏந்தல், அப்புகிந்த குமாரனுக்கு ஐந்திலட்சங் கொடுத்தனன். அப்போழ்நா கவி யானவன், அக்கொடை மிகச்சிறந்திருப்பதையும், பாடுவோன் வேடனாயிருப்பதையும் கண்டு, அரசன்கையிலுள்ள தாமரை வியாசமாக நேர்ந்திரனைக்குறித்து, “ஓ! தாமரையே! திருமணிருத்தம் கிடமாய் நினைது கோசம், மணபர்களா ளுண்ணப்படுகின்றது; அதுணல், நினைது குணங்கல் கற்குணங் களாயிருந்தும் பிரகாசத்தை அடைகின்றில்” என்னுந்தாற்பரிய மமைந்த பாட்டைக் கூறினன். போசன், அவனது எண்ணத்தை யறிந்துகொண்டு, மறுபடியும் ஓரிலட்சங் கொடுத்த

தான். மீண்டும் அவ்விப்பிரஸைப்பார்த்து 'அந்தண! பிரபுக்
களால் நன்குமதிக்கப்படுவது கலையே யன்றிக் குலமுடை
மையன்று; தேவர்கள் அநேக நிருக்கச்செய்தேயும் கலா
வானாகிய சந்திரனொருவனையன்றோ சங்கரபகவானை நான்
யில் தரிக்கப்படுகின்றான்' என்று நினைந்தான். அரண்மனை
கொண்டே நிருக்கையில், எங்கிருந்தோ ஆறுகளினர்
வந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்து இராசா, இப்போழ்தே
இவ்வளவு பொருள் செலவழித்ததென்று முகங்குத்தவனா
யிருந்தான். பின்பு கூறி, அவ்வப்பிராயத்தை யறிந்து மீண்
டும் நரபதியைக்குறித்துப்பங்கசனியாசமாக "ஓ முண்டகமே!
ஏன் கோபிக்கின்றாய்? யார்மீது கோபிக்கின்றாய்? இதழ்க
டோலும் வண்டுகளால் தேடப்படுதற்குரித்தாய் நினை
புதிபமனமுள்ள தேனின்மேலே அக்கோபத்தைக் காட்டு"
என்னும் பொருளமைந்த செய்யுளைக் கூற, அதனால், மன்ன
வன் தெளிந்தமுகத்தினையிருக்கக் காணுற்று, 'உலோபி
யானவன், தன்பொருளைக் கொடுக்கவும் அனுபவிக்கவும்
மாட்டாமல் தொட்டுப்பார்க்கின்றான். எனின், இரப்போர் கே
ட்கும்போதே களித்தும் கொடுத்தபின்பு விருப்பமுள்ளவ
னாய் நிருக்கின்றனனோ, அவனைப் பார்த்தவனுங் கேட்ட
வனும் ஹர்க்கமடைகுவன்' என்று விளக்கமாகச் சொல்ல,
அண்ணல், சந்தோஷித்துக் களிங்கதேசத்துக்களிக்ருத் தி
ரும்பவும் இலட்சந்தந்தான். பின்னர், முன் கவியானவன்,
எதிரிலிருக்கும் ஆறுகளிந்திரர்களை நோக்கி, 'ஓ! கவிந
னே! இப்பெரிய குளக்கரையிலிருக்கும் பூபதி, எப்போ
தரண்மனைக்குப் போருவனோ அப்போது ஏதாவதுசொல்
லுங்கள்' என்ன, அரண்மனை முற்செய்கையை அறிந்தி
ருந்த அம்மகாகவிகளால் ஓடுவன், தடாகவியாசமாகக்

கொற்றவனை யுத்தேசித்து, “எந்தக் குளத்தின் வழியில் நிறை வின்றிவருகின்றனவும் நிறைவுற்று நீக்காதனவுமாகிய குட ங்களின் இடிபாடு இல்லையோ, அனாதான் சிறந்த குளம்” என்று தாற்பரியங்கொண்ட பாட்டினிச் சொல்ல, அவற்கு இறைவன் இலட்சங் கொடுத்தான். பின்பு, கோவின் தபண்டி தன், அந்தக்கவிந்திரர்களைக் கொபித்துக்கொண்டான். அவ னனு கோபாபிப்பிராயத்தை அறிந்து இரண்டாங்குரி “நல் வழியிலுள்ள சிறந்த குளமே! முதலை மிகக்கொப்பங்கொன் னாதிருட் குமாயின், நீ எவரனு தாகத்தைத்தான் போக்குகி ன்றியை? உன்னையிழிந்து எவர்தாம் நினது நிறைக்குடிக்கின் றிலர்?” என்றுங் கருத்துள்ளபாட்டைக் கூற, இராசன் அவ ற்கு இரண்டிலட்சம் அளித்தனன். அக்கோவிர்தபண்டி தனை அவ்வதிகாரபதவியினின்றும் நீக்கிவிட்டு, அவினைப் பார்த்து, “நீரும் சைபக்கு வந்துகொண்டிருக்கவேண்டும். ஆனால், ஒருவருக்குங் கொடுமைசெய்யவொண்ணாது” என்று சொல்லிப் பின் அவர்களுள் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்த னியே இலட்சங் கொடுத்துவிட்டுத் தன்பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தான். அவர்களும் வந்தவழிச்சென்றவர்கள்.

ஓர்நாள் கொற்றவன், முக்கியமந்திரியை யழைத்து, “எவனொருவன் அந்தணனாயினும் மூடனாயிருக்கின்றானோ அ வன் எனதுகரத்தி லிருக்கத் தக்கவனல்லன்; எவனொருவன் குயவனாயினும் புலவனாயிருக்கின்றானோ அவன் என்பட்ட னாந்துள் இருக்கத்தக்கவனே” என்ன, அதனால், தாராநகர த்தில் ஒருவனும் மூடனாயிருக்கவேயில்லை. அதன்பின்பு, முறையே வந்தவர்களும், எல்லாக்கலைகளிலும் வல்லவர்க ளும், எல்லாமறிந்தவர்களு மாகிய வரருசி பாணன் மழைவர் ள் போபணன் அரி சங்கரன் கவிந் தபுரன் வினாயகன் மருகன்

வித்தியாவினோதன் கோகிலன் தாரேந்திரன் முதலான
 ஐஞ்ஞாறு கவிஞர்கள், போசராசனது சபையை யலங்கரித்
 துக்கொண்டிருந்தனர். கவிகளுட் சிறந்தவனாய், கவ
 னத்தி லினிமைபூண்டவனாய், வேதியர்க் கினியசுற்றத்தோ
 னாய் விளங்கும் போசராசன், புலவர்கூட்டஞ் சூழச் சிங்கா
 தனத்தில் வீற்றிருக்குநாளில் ஓர்நாள், வாயில்காப்போன்,
 வந்துபணிந்து, 'தேவனே! ஓர்புலவன் வாயிற்புறத்துக் காந்
 துக்கொண்டிருக்கின்றான்' என்ன, வேந்தன் 'அவனை உள்
 ளே விட்டிடு' என்ன, அவ்வாறு கட்டளைபெற்ற அவனும்,
 வலக்கையை உயர்த்துக்கிக்கொண்டு, 'நிருபனே! மங்கள
 முண்டாகுக' என, அரசன், 'சங்கரகவியே! இப்பத்திரிகை
 யில் என்ன?' என, சங்க: 'பாட்டு' என்ன, அரச: 'யாருடைய
 யது?' என, சங்க: 'போசராசனே! நின்னுடையதே' என,
 அரச: 'படியும்' என, சங்கரகவி, 'சாமரை வீசிக்கொண்டி
 ருக்கும் ஆழகிய தாமரை நிகர்த்த கண்ணுடைய இம்மாதர்
 கள் தங்கள்கைகளிலணிந்துகொண்டிருக்கும் வளையல்க
 ளின்ஒலியை நொடிப்பொழுது நிறுத்து' எனக் கூறி,
 "போசனே! மூன்றுலகங்களையும் வெளுப்பாகற் செய்வத
 ற்கு உத்தனித்ததுபோல் எவ்வாறெவ்வாறு நினது புகழ்
 வளர்ந்துகொண்டே வருகின்றதோ, அவ்வாறவ்வாறே என்
 மனையாளினது அளகம் விளர்த்துக்கொண்டே வருமென்
 னும் ஐயத்தினால் நெஞ்ரம் அயர்ந்துகொண்டே வருகின்
 றது" என்னும் அபிப்பிராயம் வாய்ந்த செய்யுளைச் சொன்
 னான். அரசன் சங்கரகவிக்குப் பன்னிரண்டிலட்சந் தந்த
 னான். அதனால், எல்லாப்புலவர்களும் முகவொளியிழந்தவ
 ர்களாய் இருந்தும், ராஜபயத்தா லொருவரும் ஒன்றுஞ்
 சொல்லவில்லை. மன்னனுங் காரியவசத்தால் அந்தப்புரத்துட்.

சென்றான். பின்பு, சபையில் அரசு னில்லாதிருக்கக்கண்டு புலவர்களெல்லோரும், 'அகோ! அரசனுக்கு என்ன அறியாமை? இவனைச் சேவித்துக்கொண்டிருப்பதால் பாதுகாப்பைத் தன்னை யடுத்த வேதசாத்திரமறிந்திருக்குங் கவிகளுக்கோ இலட்சங் கொடுத்தான்; இவன் சந்தோஷித்து ஆவடுதன்ன? இச்சங்கரகவிபோ கேவலம் நாட்டுப்புறத்தான் இவன் புலமைதான் எவ்வளவு?' என்றிங்ஙனம் நிந்தித்ததால் பேரவ முண்டாயிற்று.

அச்சமயத்தில், கனகமணிகுண்டலந்திகழுங் காதினனும், பட்டாடையணிந்த அரையினனும், இராசகுமாரன் போல் மான்மதக்குழம்பணிந்த மார்பினனும், அன்றுமலர்ந்த பூச்சூடிய தலையினனும், உருப்பெற்ற விலாஸம்போலவும் உடலடைந்த கவனம் போலவும் சிருங்காரரசப்பெருக்குப் போலவும் பூமண்டலத்திழிந்த மகேந்திரன் போலவும் மாப் விளங்கும் ஒரு வித்துவான், சபைக்குவர, அவனைக் கண்ட புலவர்களியாவரும், அச்சத்தையுஞ்சந்தோஷத்தையுமடைந்தனர். அவனோ எல்லாரையும் பணிந்து 'போஜன் எங்கே?' எனக்கேட்க, 'இப்பொழுதே அந்தப்புறத்துக்குப் போயிருக்கின்றனன்' எனச் சொன்னார்கள். அதன்பின்பு, இவன், அவர்கட்குத் தனித்தனியே தாம்பூலங் கொடுத்தா யானைக்கூட்டத்தினுவிற் சிங்கம்போல விருந்தான். பிறகு அம்மகாபுருடன், அவர்களைச் சங்கரகவிக்குக்கொடுத்தானா த்தாற் கொடுத்தாக்கொண்டிருப்பவர்களாக ஊகித்தறிந்து, 'நீங்கள் பன்னிரண்டிலட்சமுஞ் சங்கரகவிகளைக் கொடுத்ததாக எண்ணற்கு; சங்கரகவிக்கு ஒரு இலட்சமே கொடுத்தான்; ஆனால், எப்போது ராஜா, சங்கரபூசைசெய்ய வெண்ணினோனோ அப்போது இவன் வந்தமையால் இவன்பெயர்

கொண்ட பதினொருத்திரந்தரும் இவனிடத்திலேயே கூடாக இருக்கக்கூடாது, அவர்களுக்குரிய ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் இவனுக்கே சொடுத்தான். இதுதான் அரசனின் (மனமும்) எனக் கெட்ட யாவரும் கனிபூந்தனர்.

பின்பு ஓர்சேவகன், அப்படிவந்து சொற்பத்தை நன்கு விரைவா யறிவித்து, ஏந்தலும் 'தன்கருத்தைத் தமாபயிந்தவன் அம்மகேசனே' என்றெண்ணிக்கொண்ட சபைக்குவந்தான். அவனும், அரசற்கு ஆசீர்வதிக்க, மேலும், அவனைத்தொழுது கட்டிக்கொண்டு, தன்கைத் தரையால் அவன்கைத்தாமரைபைப் பிடித்தழைத்துக் கண்டு மேன்மாடத்தின்மேல் போய் உயர்ந்த சாளரத்திற் ப் இருந்து, 'அந்தனை! நின் பெயரால் எவ்வெழுத்துகளே சொபாக்கியதை யடைந்திருக்கின்றன? நின் பிரிவால் தேயம் நல்லோர்களைப் பிடிக்கின்றன?' என்ன, கூறி, இவன்கையில் 'காஸிதாஸன்' என்று எழுத, அரையன், உற்று அவன்தாளில் விழுந்துபணிந்தான்.

காஸிதாசபாசர்கள் அவ்விடத்திலேயே இருபார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், மாலைப்பொழுதுண்டாக, சன் 'நன்ப! அந்தியை வருணி' என்ன, கூறி "தாமரைப் பொலிவு, விசனமுற்றேன் கல்வியைப்போற்றுகின்றவன்கள், வேற்றுநாட்டிற் குணமுடையோர்களைப்போதனியத்தை யடைகின்றன. இருள், அற்பவசனைப்போடலகத்தை வருத்துகின்றது. கண்கள், உலோபியின் பெளகளைப்போல்விணுறுகின்றன" என்னும்பொருள்கொண்ட பாட்டைக் கூறி, 'ஒருவர்க்கொருவர்க்கு எவ்வளவுவிசனேகமுண்டாகவில்லையோ, அவ்வளவுவரை செய்யப்பட உபசாரம் நன்மையாகவே தோன்றுகின்றது; சினேகமு

டானபின் செய்யப்படும் உபசாரம் கபடமாகவே தோன்றுகின்றது. எவ்வெருவன் நல்லகாவியங்களின்பாசுபாடுகளையும் கவிகளின் முறைமையையும் அழிகின்றனனோ, அவனாலே அக்கவிகளுக்குச் செல்வம்நிறைந்த இப்புவிமுழுதங்கொடுக்கப்பட்டது போலும். நல்லகவியின் சொற்செல்வத்தை நல்லகவி யறிவனையல்றிப் பிள்ளைப்பேற்றின் பெருமையை மலடியறியாவாறுபோல் மற்றையோன் அறியான் என அரசனைப் புகழ்ந்தனன்.

பின், முறையே போசகாரிதாசர்களுக்கு நன்பு வளர்ந்துவந்தது. இப்படியிருக்க, காரிதாசன் தாஸீலோலனாமிருப்பதை யறிந்து எல்லோரும் அவனிடத்திற் பகைகொண்டு அவனைத் தொடவும் அருவருப்புற்றிருந்தார்கள்.

பின்பு ஓர்நாள், சபைநடுவில் காரிதாசனைப் பார்த்துப் போசன், தன்னெஞ்சில், ‘இந்த அழிஞனுக்கும் மண்மதாவதத்தையின் பீடை எப்படி யுண்டாயிற்று?’ என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதை அறிந்த அவனும், “எரிதொழில் மேற்கொண்ட புராரிக்கும் அப்படிப்பட்டபௌருடம் பாநியாயிற்தென்றால், காமவிருப்பத்தைக் குறித்து நினைக்குமளவில் மனிதர்களின் கதையைக் கேட்பானேன்?” என்னும் பொருளமைந்தபாட்டைக் கூற, அதற்கு அரசன், களிந்து அட்சரத்துக்கிட்சந் தந்தனன். பிறகு காரிதாசன், “மகாராசனே! நிருஷ்டையானே! உன்னுடைய புகழினால் உலகெல்லாம் வெறுப்பாக்கப்பட்டவளவில், பரமபுருஷன் பாற்கடலையும், சடைமுடியான் கைலாசத்தையும், வச்சிரப்படைமான் மோதத்தையும், இராகு கலைமதியையும், தாமரையோன் ஆவனத்தையும் தேடுகின்றவர்கள்” என்றும், “போசராசனே! அரசனே! முஷ்கும் நின்புகழால் குழப்

பட்டவளவில், கமலத்தோன் பாலையும் நீரையும் கலந்
தெடுத்துக்கொண்டு எல்லாப்பறவைகளின் வரிசைகளிட
த்திலுஞ் செல்கின்றான்; சக்கரப்படைபூண்ட முகுந்தன்
தயிரை யெடுத்துக்கொண்டு எல்லாக்கடல்களையுஞ் சுற்
றித்திரிகின்றான்; பசுபதியானவன் உயர்ந்தமலைகளெல்லா
வற்றையுந் தனது நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்துபார்த்துக்
கொண்டெரிக்கின்றான்” என்றும், “ஓ! வித்துவானே! அரச
சர்க்கரத்தினை! நான்முகத்தோன், நின் கழை நிறுப்பதற்கு
எண்ணி, கைலாசத்தை யோர்தட்டிலிட்டு அது இலேசாக
விருந்தமையால் அந்நிறையின்குறை நீர்கைக்காக அதன்
மேல் எருதையும் அதன்மீது உமைகளவனையும் அவன்
சிறத்தில் கங்காசலத்தையும் அதன்மேல் அரவுக்கரசையும்
அதற்குமேல் அமுதகிரணனையும் வைத்தான்” என்றும்,
பொருள்கொள்ளக்கிடந்த பாக்களைப் பாடித் துதிக்கக்
கேட்ட அரசன் அக்கரந்தோறு மிலக்கந் தந்தான்.

சில தினங்களுக்குப்பின் ஓர்நாள், கருதில்மிருதிகளின்
கரைகண்டவர்களாகிய சிலர், அரசன் கவனத்தி லிஷ்டமு
டையவ னெனவறிந்து, பட்டணத்துக்கு வெளியிலுள்ள கா
ளியின் பிரசாதத்தாற் கவனஞ்செய்வே மென்று அவ்விட
த்தி லிருந்தனர். அவர்களுள் தன்னையே புலவனாக நிரூ
பித்திருக்கு மொருவன், “அரசர்க்கரசனே! போசனங்
கொடும்” என்னுங் கருத்துக்கொண்ட ஓரடிசெய்தான். மற்ற
ொருவன், “நெய், பருப்புக்களுடன் கூடிய” என்னும் பொ
ருள்பெற்ற மற்றொருபைச் செய்தான். பின்னிரண்டடி
கள் ஒருவருக்குந் தோன்றவேயில்லை. அப்போது காளிநா
சன், சேவிப்பதற்காகக் காளிகோயிலுக்குவந்தான். அவ
னைப்பார்த்து எல்லாவந்தணர்களும், “வேதமுற்றும் நன்கு

புயிர்ந்த எங்களுக்கோ ஒன்னுங் கொடுக்கின்றிலன்; உம்
கலம்புப் போல்வார்கட்கோ வேண்டியவளவு அரசன் கொடுக்
கின்றான்; ஆகையால், கவனஞ்செய்வோமென்று நினைத்து
இவ்விடம் போந்து வெகுநாழிகையளவு ஆலோசித்துப்பார்
சுந்தம் முன்னிரண்டடிகளே செய்யப்பட்டன; பின்னிரண்ட
டிகள் செய்து தருவினேல், ஏதாவது கொடுப்பன்' என்று கூறி
அவன்முன் அவ்விரண்டடிகளை யுஞ் சொல்ல, அவற்றைக்கே
ட்டு, அவன் "சுற்றகால சந்திரனது நிலாப்போல் வெளுத்த
எருமைத்தயிரையும்" என்னுங் கருத்துக்கொண்ட அடிக
ளைச் செய்துகொடுப்ப, அவர்களும், அரசனரண்மனையைக்
கிட்டு வாயிலேரை நோக்கி, 'யாம் கவனஞ்செய்துகொண்டு
வந்தோம்; அரசனைக் காட்டும்' என்றனர். அவர்களும், கவி
ப்பினால் சிரித்துக்கொண்டேபோய் அரசனைப் பணிந்து,
"பாட்டுக்குச் சத்துருக்களாகிய மறையவர்கள் மொச்சைக்
கொட்டை போன்ற பற்களைக் காட்டிக்கொண்டு இடையில்
கைவைத்தவர்களாய், வாயிலில்நின்ற கொண்டிருக்கின்றனர்
கள்; எம் ஆண்டவனே!" என்ன, அரசனாலுட்புகுவிக்கப்பெ
ற்ற அன்னோர்கள், சபையில் ஒன்றுசேர்ந்துகொண்டு அந்
கவனத்தைப்படித்தனர். மன்னவன், அதைக்கேட்டு, பி
ன்னிரடிகள் காளிதாசனாற் செய்யப்பட்டன வெனவுணர்ந்
து, அவ்வந்தணர்களைப் பார்த்து, 'எவனால் முன்னடிகள்
செய்யப்பட்டனவோ, அவன் இனியொருபோதும் கவனஞ்
செய்யத்தக்கவனல்லன்; பின்னடிகளுக்கே சிறிது கொடுக்
கின்றேன்' எனக் கூறி அட்சரத்துக்கிட்சங் கொடுத்தான்.

அவர்கள் பொன்னையெடுத்துக்கொண்டு போனபிறகு,
நெந்தன், காளிதாசனைப்பார்த்து, 'பாவல! பின்னடிகள் நின்
முற்செய்யப்பட்டன' என்ன, அதற்குக் கவி 'அழுததெதி

னினிமையையும், கண்களின் கொடுமையையும், கவனத்தின் பாகுபாட்டினையும் அனுபவரசிகளே கண்டறிக்கின்றான்' என்று கூற, இறைவன், 'நந்தவியே! உண்மையேயே சொல்லுகிறாய்; நன்றாயலோசித்துப் பார்க்கும்போது, உலகத்தில் மூன்றுபொருள்களே உள்ளதுக்கனிமை பயக்கின்றன; அவை, கன்னற்கட்டியும் கவிகளின் உண்மையுணர்வும் இனியநண்பர்களின் கருத்தொத்த வார்த்தையுமே' என்றான்.

சிலநாள்க்குப்பின் வாயிலோன், வள்ளல்தொழுது, 'வேந்தே! தமிழ்த்தேயத்தினின்றும், இலட்சுமீதரனென்னும் பெயர்பெற்ற வேர்க்கவி வந்து வாயிலிற் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றான்' என்ன, குரிகில் 'உட்புகுவி' என்ன, அவன், புக்கு அரசற்கு 'மங்களத்தைக்கூறி, அவனாணையாரிருந்து, 'தேவ! இதுவே நினது புலவர்கணிறந்த சபை; நீயோ விஷ்ணு வாயிருக்கிறாய்; ஆகையால் இங்கு என்னுபுலமை எவ்வளவு? ஆயினுஞ் சிறிதுசொல்கின்றேன்' என்றுகூறி "இந்திரன் கையிலுள்ளவச்சிரம், ஆகாயத்திலுள்ளசுடுகதிர், கடலினிடை யிலுள்ளநெருப்பு ஆகிய இவைகள் பேராசனது வெற்றியைச் செய்த நான்முகனால் வழித்தெரியப்பட்ட மிகுதியாயுள்ள பரமானுக்களா?" என்னுங் கருத்துக்கொண்ட பாட்டைக் கூறினான். அதனற் கழகம் ஆச்சரிய முற்றது. அரசனும், அவனுக்கு அட்சரலட்சந் தந்தனன். அக்கவி, நிருபணை நோக்கி, 'தேவ! பொறுமையும்கொடையும் நற்குணங்களும் வாய்ந்த யசமானன் எவ்வாறு அரியனோ, அவ்வாறே புலமையும் ஒற்றுமையும் ஒழுக்கமும் பூண்ட கவியும் அரியன். ஓ! அரசனே! இந்த நகரத்தில்வசித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்று குடும்பத்துடனே வந்திருக்கின்றேன்' என்ன,

குரிகில் முதன்மந்திரியை யழைத்து, 'இவருக்கு ஓர் வீடு கொ
டும்' என்ன, அவன், அந்நகர்முற்றுஞ் சுற்றித்திரிந்தும், ஒருவ
னாவது மூடனாகத் தன்கண்ணிற் படாமையால், கடைசியாக
ஓர் குவிந்தனது வீட்டைக் கண்டு அதனுள்ளுழைந்து, 'ஓ! கு
விந்த! வீட்டினின்றும் வெளியிற் போ; நின் வீட்டிற்குப் புல
வன் வரப்போகின்றான்' என்று சொன்னான். உடனே அவன்,
அரண்மனைக்குச் சென்று ஏந்தலைத் தொழுது, 'தேவ! நினது
முதன்மந்திரி என்னை மூடனாக நினைத்து வீட்டினின்றும்
வெளிப்படுத்துகின்றான். நான் மூடனோ? பண்டிதனோ?
அதை நீயே கண்டறி. வேற்றரசர்களின் முடியிலுள்ள மணி
யுறைந்த பதமலரை யுடையோனே! கவனம் பண்ணுவேன்;
முயற்சியோடு செய்யின் மிகநன்றாய்ப்பண்ணுவேன். ஆகை
யால், கவனம் புனைகின்றேன்; நெய்கின்றேன்; ஏனெனின்
தேன்' என்று சொல்ல, அரசன், நீ யென்று சொல்லாநிற்
குங் குவிந்தனைப் பார்த்து, 'நின்பதவரிசை எளிமையான
தே; கவனத்தினினிடையோ மிகவும் அழகிது; ஆனாலும்,
கவனத்தை யாராய்ந்து சொல்லவேண்டும்' என்ன, தேட்ட
குவிந்தன், மிக்க கோபங்கொண்டு, 'அரசனே! இராசதருமந்
திற்கும் வித்துவான்களின் தருமத்திற்கும் மிக்க வேறுமை
யுண்டு; இங்கு அதைச் சொல்லச் சக்தியற்றவனாயிருக்கிறேன்
என்று கூற, அரசன் 'இருந்தாற் சொல்' என்ன, 'தேவ! காரி
தாசனைத் தவிர மற்றவரையும் நான் புலவராக மதிப்பேன். அவ
னன்றிக்கவனத்தி னுண்மை யறிந்த எப்புலவன் நின் னுசபை
யிலிருக்கிறான்? குருவின்கிருபையாகிய அமுதத்தினு தித்தசர
ச்சுவதியின் வைபவமெதுவோ, அது பாடங்கேட்கும் முறை
யுணர்ந்த கவிபினால் எளிதாக அடையத்தக்கதெயன்றி வே
றன்று. குட்டையில் வீழ்ந்து நீரைக் கலக்குத். எருடையா

எனது தினந்தோறும் அதிலேயே இருந்தும், அதனிடத்துள்ள தாமரைமணத்தை அடியவல்லதோ? திருந்திய சொல்லினிமைகொண்ட என்னுடைய இவ்வாக்கின் கூட்டம், கவிசுரின்மனத்தில் பயனுள்ளதாயும், மற்றையோர்மனத்தில் பயனற்றதாயும் தோற்றுகின்றது; அழகியபெண்ணின் கடைக்கணைக்கமானது செறுவர்க்குப் பயனற்றதாயும் வாலிபர்க்குப் பேராநந்தம் விளைப்பதாயுமிருக்கின்றது' என்றனன். அப்போதங்கிருந்த சீதை என்பவள், 'சடனானவன் ஆழ்ந்த பொருள்கொண்ட காவியத்தில் வருந்துகிறான்; தனது மூடத்தன்மையில் வருந்துகின்றான். இளைத்துப்போன சரீரமுடையவன், பெரும்பாலும் கஞ்சுகத்தையே நிந்துக்கின்றான்' என்றாள். பிறகு குவிந்தன், 'இளைமையிற் பிள்ளைகளும், அநிப்பதிற் கவிசுரனும், பேரரிற் படர்களும்கூட 'நீ' என்று விளித்தல் தகுதியாயிருக்க, இறைவனே! உனக்கு வந்த மயக்கமென்ன? ஆலோசித்துப்பார்' என்ன, தோன்றல் 'குவிந்த! நினதுசொல் மிகவும் நேர்மையானதே; இனி அஞ்சேல்' எனக்கூறி அவனுக்கு அளவிறந்தபொருள் கொடுத்தனன்.

இப்படிச்சிலகாலம் கழிந்து வருகையில், ஓர்நாள்ரவில், வேந்தன், வேற்றுவேடத்தோடு ஒருவனாகவே பட்டணத்திற் சஞ்சரித்துக்கொண்டே பாணனது வீட்டுவாயிலில் வந்துசிறக்கையில், அரசனாற் பலமுறை சம்மானிக்கப்பட்டிருந்தும் பண்டையவினையால் வறுமையை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் புலவரிதையான பாணன், வறுமையாற் கலக்கமுற்று, அவ்நிலையில், தன்மனைவியை நோக்கி, 'தேவி! நம் மரசன் எத்தனைமுறை என்மனோரதத்தை நிறைத்தனன்? மறுபடி இப்போது வேண்டிக்கேட்குநாங் கொடுக்கவே போகின்றான். ஆனாலும், இடையறாதுகேட்கும்விடயத்தில்

மூர்க்கனது நாவும் மரத்துப்போகின்றது' எனக்கூறி, ஒரு முகூர்த்தகாலஞ் சும்மாவிருந்து, பின்பு, "புரமெரித்தவனே! அரனே! ஆலகாலமென்னும் விஷம், யாசனைச்சொல் ஆகிய இவ்விரண்டி-ன் சுவைவெறுபாட்டினை நினது நாவொன்றே நன்கறியும்" என்னுங் கருத்தமைந்த பாட்டைச் சொல்லி விட்டு, 'வறுமையினது மேலானஉருவம் யாசித்தலே; செல்வமின்மையன்று. சங்கரர் கோவணமோன்றே யுடையவர்; ஆயினும் பரமேச்சுரர். சுகங்களுக்குச் சேவையும், செல்வத்துக்கு விசனமும், குணங்களுக்கு யாசனையும், சனங்களுக்கு அற்பவரசனும், குலங்களுக்கு ஒழுக்கமற்றமைந்தனும் வேரோடுவெட்டும் வலிய கோடரிப்படையே. வறுமையிருப்பினும் அதை இறைவனுக்கு அறிவிக்க யான் வலியற்றவனாயிருக்கின்றேன். மேகமானது சிறிதுபோழ்திருந்தும் உலகத்துக்கெல்லாம் நட்புத்தன்மையை யடைகிறது; சூரியன் நாடோறும் பரந்த கரத்தினனாயினும் சந்தாபத்தை ப்பண்ணுகின்றான். மேலும், தேவி! வைச்சுவதேவம்பண்ணும் அவசரத்தில் வந்தவர்கள் பசியோடேயே திரும்பிச் சென்றார்களென்னுமிஃதொன்றுமே என்மனத்தை அறுக்கின்றது. வறுமையென்னும் நெருப்பின்வெம்மை களிப்பென்னும் நீரால் அலியும். யாசகனது விருப்பமழிய உண்டாகு முட்கொதிப்புத் தணிவது எதனால்?' என்றுஞ்சொல்லக் கேட்ட அரையன், 'இப்போது கொடுக்கவமைபான; காலையிலேயே பாணனை நிறைந்த ஆசையுடையவனாகச் சொல்வேன்' என்று வெளிப்புறப்பட்டு, 'படிப்பவனைச் சொற்செல்வனாகச் செய்யமாட்டாத காவியத்தினாலும், ஒழுக்கத்தைத் தன்வழிக்குக் கொணரமாட்டாத பலத்தினாலும், யாசகரின் குறையை நீக்கமாட்டாத தனத்தினாலும் என்வாயன்?'

என்று எண்ணிக்கொண்டே அந்நகரில் திரிபாதிற்செய்தால், வழியிற் போய்க்கொண்டிருந்த திருட றிருவரில் ஒருவனுன சகுந்தனென்பவன், மற்றவனைநாக்கி, 'தோழ! உலகெல் லாம் பேரிருளான்மூடப்பட்டிருக்கையிலும் ஆங்காங்குள்ள பொருள்கள் கடுகளவின்வாயினும் அவைகளை மையின்வலி யால் நன்றாய்க் காண்கின்றேன். ஆயினும் பண்டச்சாலையி னின்றும் கொணர்ந்த பொன்மணி இவைகளின் குவையும் எனக்குச்சுகந்தருகின்றிலது' என்ன, மற்றையோனாமரான் னென்பவன் 'பண்டச்சாலையினின்றும் கொணர்ந்த பொன் மணிஇவைகளின் குவை இனிதாயிருக்க வில்லை யென்று எத னாற் சொல்கின்றாய்?' என்ன, சகுந்தன், 'பட்டணத்துக் காவற்சேவகர்கள் எங்குஞ் சுற்றித்திரிந்துகொண்டிருக்கின் றவர்கள். இவர்கள் அடிக்கும் முரசு பறை முதலிய வாத் தியகோஷத்தினால் எல்லாரும் விழித்துக்கொள்வர்; ஆகையால், கொணர்ந்ததைப் பங்கிட்டு அவரவர்பாகத்தை யெடு த்துக்கொண்டு விசைவாய்ப்போகவேண்டும்' என்றான் மரான் 'நண்ப! இரண்டு கோடியளவுள்ள இந்தப்பொன் மணிக்குவைகளைக்கொண்டு என்ன செய்யப்போகியாய்?' என்ன, சகுந்தன் 'இந்தப்பொருளை, வேதங்களுக்கும் வேதா ந்தங்களுக்கும் முணர்ந்த வேதந்தொகுக்கு, மற்றவரையும் யாசியாதிருக்கும்வண்ணங் கொடுப்பேன்' என்ன, மரான் 'தோழ! சொல்லுவார்க்குங் கேட்போர்க்கும் புனகமுண்டா க்குந் தானமும் வீரமுமே மேலானவையாம். எலுவ! இந்த த்தானத்தால் உனக்கு எப்படிப் புண்ணியமுண்டாகும்?' என்ன, சகுந்தன் 'திருடிக்கொணர்ந்த பொருளை இவ்வா றே செலவழித்தல் எம்முன்னோர்களின் தருமமாம்' என்ன, மரான் 'தலைபுட்புத் தண்டனைக்குட்பட்டுச் சம்பாதித்த

பொருளெல்லாவற்றையும் எப்படிக் கொடுத்துவிடுகிறது? என, சகுந்தன் 'மூர்க்கனான மனிதன் தரித்திரம் வந்துவிடுமென்னு' ஐயத்தினால் பொருளைக் கொடுக்கிறதில்லை; தெரிந்தமனிதனோ தரித்திரம் வந்துவிடுமென்னும் ஐயத்தினால் பொருளைக் கொடுக்கிறான். வேதமயமான பாத்திரங்கள் சில. தவமயமான பாத்திரங்கள் சில. ஆகிலும், சூத்திரான்னத்தை யுட்கொள்ளாததே பாத்திரங்களில் மேலான பாத்திரமாம். தோழ! இந்தப்பொருளைக்கொண்டு நீ என்னசெய்யப்பேர்கிறது?' என்ன, மராளன் 'நண்ப! காசுதேசத்தில் வசித்துக்கொண்டிருப்பவனான ஒருபிராமணபிரமசாரி எந்தமப்பனரிடத்துக்கு வந்து, காசியில் வசிப்பதாலுண்டாகும் பலத்தை வருணித்துச்சொல்லக் கேட்ட எந்தந்தை, சிறுபிராயமுதல் செய்துவந்த திருட்டுத்தொழிலாலுண்டான பாவங்கள் தொலையுமாறு வைராக்கியம் பூண்டவராய்க் குடும்பத்துடன் காசிக்குப்போகிறார்; அதற்காகத்தான் இப்பொருள்' என்ன, சகுந்தன் 'உந்தந்தையின் பாக்கியமே பாக்கியம்! தேவராசாவான இந்திரன், காசியிலேயே வசித்துக்கொண்டிருக்கும் நாய்க்குஞ் சமனாகுவனோ? எந்த இடத்தில் பண்டிதர்களுக்கும் சண்டாளர்களுக்கும் சமமாக மோட்சங்கிடைக்குமோ, அந்த இடமாகிய காசிக்ஷேத்திரம், பழைய வினைகளாகிய பயிர்களுக்குக் களர்நிலமன்றோ! மரணம்மங்களமாயும், விபூதி ஆபரணமாயும், கோவணம் வெண்பட்டாயும் இருப்பது எவ்விடத்திலோ, அவ்விடமாகிய காசியின் பெருமையை அளவிடவல்லவர் யாவர்?' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு இவ்விருவர்கொன்னவற்றையுங் கேட்டு அரசன், மனங்களித்தது மன்றி, 'ஆ! ஆ! விதியின்வினோடி எவ்வாற்றானும் விசித்திரமானதே! இந்த இருவருக்கும் இப்படிப்

பட்ட பரிசுத்தமான புத்தி எப்படியுண்டாயிற்று எனறுஞ்
சுந்தித்தனன்.

பிறகு லேந்தன், சுற்றிக்கொண்டே வேகொருவிட்டு
கூகு வந்து, அதில் பிதாவும் புத்திரனும் பேசிக்கொண்டிருந்
தக் கண்டு அங்குமின்றான். அப்போது தந்தை, மைந்தனைப்
பார்த்து, ‘அரசன் எல்லா நூல்களினுண்மைபா யுற்றதன
னுமிருந்தும் உலோபத்தன்மையால் ஒன்றுங் கொடுக்கின்றி
லன். ஆனால், அர்த்தியானகவி கவனம்பண்ணினால் இவ
னும் பண்ணுகிறான்; படித்தால் இவனும் படிக்கிறான்; ஓதி
த்தால் இவனும் ஓதிக்கிறான்; பிறகு அவன் போகிறேனெ
ன்றால் இவனும் வாயைத்திறகாமற் கண்ணை மூடிக்கொண்
டுகிறான்’ என்றனன். அரசன், அதைக்கேட்டு அவர்களுக்குப்
பத்திப் பொய், ‘இனிஇவ்வாறு சொல்லப்பின்’ என்று தன்
சுற்றத்தினுள்ள ஆபரணங்களெல்லாவற்றையுங் சுழத்தி யவ
ர் களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அரண்மனைவந்துசேர்ந்தான்.

சிலகாலங்கழிந்தபின் செம்மல், சபையினிருந்துகொ
ண்டு காலிதாசனைப்பார்த்து, “மித்திரா! கவிகளுடையானத்
தை வணங்குகிறேன்; பிரதிபை என்கிற நீதால் எத்தகையோ
டுறதே” என்றும் பொருள்கொண்ட அடிவையச்சொல்ல,
அதற்குக் கவி, “நீரை நாவாயினுற்போல் பதினான்றாகந்
தாயும்” என்றும் அருத்தங்கொண்ட அடிவையச்சொல்ல,
நரபதி, அட்சரத்துக்கு இலட்சம் முத்துக்கள் அளித்தனன்.

சிலநாளாக்ருப்பின் வாயிலேவன், காலனைத்தொழுது,
‘தேவ! கொவணமாத்திரையுடைய ஒரு புலவன் வாயிலில்
நிற்கிறான்’ என்ன, பூபதி ‘உட்புகுவி’ என்னவந்த அக்கவி,
‘மங்கனமுண்டாகுள்’ என்று சொல்லிவிட்டுச் சொல்லப்பா
மலே ரிநுந்துகொண்டு, “புத்தங்களுட் சிறந்த மேரு இவ்

கேயேயிருக்கின்றது; வைக்கப்பட்ட பாரங்களைப்போல ஏழு கடல்களும் இங்கேயே இருக்கின்றன; உயிர்த்தொகைகளைத் தாங்கிவிரும்பும் அகன்ற பூமியும் இங்கேயே இருக்கின்றது; எம்போலியர்க்கு இதுவே இடம்” என்னுந் தாற்பரியம் கொண்டபாட்டைச்சொன்னான். ஆனான்! மகாகவியே! உம் முடையபெயரென்ன? சொல்லும்’ என்ன, கவி! தம்பெயரைச் சொல்லுதல் பண்டிதர்க்குத் தகுதியன்று; ஆயினும் அறிந் துகொள்விராயின் சொல்லுகிறேன். கடலினுடைய உள் ளாமுத்தை முங்கிற்றடி கண்டறியமாட்டாததுபோல், கம்பி ரமான வசனத்தை அற்புத்தி யாழ்ந்தறிய மாட்டான. தேவ! கேட்பிராக’ எனக்கூறி, “நழுவிவிழுந்த பிழைச்சந்தி ரனையும் ஒடிந்த கைவளையையுஞ் சேர்த்து வட்டவடிவாகி எந்தப்பார்வதியானவள் எந்தச்சிவனை இதைப்பாரு மென் று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னாளோ, அப்படிப்பட்ட பார் வதியும் அப்படிப்பட்ட சிவனும் பல்லொளிகிறைந்த அந்தக் கிரீடாசந்திரனும் இரட்டுக்கத்தடவர்கள்” என்னுங் கருத்தாக் கொண்ட பாட்டைச்சொல்ல, காவிரியாள் “தோழ! கிரீடா சந்திர ! வெகுநாளாகுப்பின் பாரங்கப்பட்டாய், மண்டல ங்கடோறும் பலவரங்கள் மிக்க செவ்வர்காழிருப்பல் கை ரு இப்படிப்பட்டநிலைமை வரக் காணமென்னை” எனநிரீடா சந்திரன் “கொடாமையிற் பெயர்பெற்ற செவ்வர்களுள் மகா தரித்திரர்களுடைய விரைசெய்கையே சேர்ந்தெண்ணப்பயி கருர்கள்; விரும்பியடைந்தவர்களின் தாசனநாதம் போக்க மாட்டாத சமுத்திரமும் பாலைக்கமையம், மேலும் அனாப லிக்கப் பயந்து மேல்மேலுந் சேர்ந்தாக்கொண்டே நின்றுப் பனிதார்களின் செவ்வம், கவகிவையைப்போத் திறந்தகா லே விட்டிருக்கிறது. போவ் மணிதொண்டை முழுவதும்

ஆடம்பரங்களினால் மற்றையவரசர்கள் அடையும்பதத்தைச் சாரமுணர்ந்த போசன் கலையொன்மினாலேயே அடைகிறான்' என்ன, நரபதி, கிரீடாசந்திரனுக்கு இருபது அரசபானைகளையும் ஐந்துகிராமங்களையும் அளித்தனன். பிறகு கவி, அண்ணலைத் துதிக்க நினைத்து, “கண்ணிரண்டில் கங்கணம்; கைத்தளிரில் திலகம்; போசனது பகைவர்களின் மடந்தை மார்க்கிருக்கும் ஆபரணவிசித்திரம் என்னே!” என்னுங்கருத்துவாய்ந்த செப்பினாக் கூற, இறைவன், சந்தோஷித்து மீண்டும் அட்சரத்துக்கு இலட்சந் தந்தனன்.

பின்பு ஒருதினத்தில், மூப்பினுற் றளர்ந்த சரீரத்தையுடைய இராமேச்சரனென்னும் புலவன், சபைக்குவந்து, ‘சிங்கங்களும் நற்கவிகளும் யானையிறச்சியினாலும் அரசச்செல்வத்தினாலும் எங்கேயோ வோரிடத்திற் பாரணம் பண்ணுகிறார்களே யொழிய மற்றையவிடங்களிலெல்லாம் பட்டினியுற்றவர்களே, குதிரைகளையும் பண்டிதர்களையும் மற்றையவர் காக்கின்றனர்; கசேந்திரங்களையும் கவீந்திரர்களையும் வைத்துக்காப்பவன் வேந்தனெருவனே. விலைமாதர்களுக்கு அழகு, ஆபரணங்களினாலும் பட்டாடைகளினாலும் முண்டாகிறது; இராசகுமாரர்களுக்கோ, பராக்ரமத்தினாலும் தானத்தினாலும் முண்டாகிறது’ எனக்கூறச் செவியுற்ற பூபாலன், அக்கவிக்குத் தன்னுடைய பூஷணங்களெல்லாவற்றையுங் கழற்றிக் கொடுத்தனன்.

பிறகு கவி, “போசனே! உன்னுடைய புகழாகிய பெண்ணுக்கு ஆகாயம் நெற்றியிலிடும் பெரிய கஸ்தூரிப்பொட்டாய் விளங்குகின்றது” என்னுங்கருத்தமைந்த பாட்டைக் கூறி, ‘புலவன் தானே அழிந்துகொள்ளவல்லவனாகையால் அவனிடத்திற் குணங்களைப்பற்றிப் பேசவேண்டிய அவசிய

பில்லை. மூர்க்கன் சொன்னால் தெரிந்துகொள்ள மாட்டான்: ஆகையால், அவனிடத்திலுஞ் சொல்லவேண்டிய அவசிய பில்லை' என்ன, அதனால் எல்லோரும் ஆச்சரியமுற்றனர். பிறகு, இராமச்சரகவி 'நல்லகனியானவன் காவியத்தை மாத்திரம்பண்ணுகிறான்; சஜனனே அதற்குமேலானபுகழை யுண்டாக்குகிறான். தண்ணீர் தாமரையை யுண்டாக்குகின்றது; சூரியனே அதற்குச் சேரையை யுண்டாக்குகிறான்' என்ன, அரசன், மிமவுஞ் சந்தோஷித்து அவற்கு வேண்டிய பொருள் தந்தனன். பின்பு கவி, அரசனே நோக்கி, 'புசுழில் விருப்பற்ற உலோபியானவன், செவிடன் சங்கீதங் கேளாத வாறுபோல், கவனத்தைக் கேட்கின்றிலன்' என்றான். அப்போது அங்கிருந்த சீதையென்பவள் 'யானைகளும் கவிகளும் அரசனை யடுத்திருந்தாலன்றி விளக்கம் பெறுதலில்லை' என்ன, காளிதாசன் 'பார்வையற்ற கண்ணை விளக்கொளி கிட்டாததுபோல் கொடாதவனது மனத்தைக் கவிகளின் வாக்குக் கிட்டாது' என்ன, வேந்தன், ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொருவரிலக்கங் கொடுத்தான்.

பிற்பாடு ஒருநாளில், வேந்தன், காளிதாசனை யாவரினும் மேலானவனாக எண்ணியிருந்தும், அவன் தாஸிலோலனாரிருப்பதைக் குறித்து மனத்தில் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதைக் குறிப்பாணுணர்ந்த சீதையென்பவள், 'குணமொன்றையே காணுந்தன்மையுடையோர், குணவாணிதந்திற் சிவியு தூர்க்குணங் காணப்படினும் அதைக் கவனியாது குணத்தையே நோக்கிக்கொண்டு நிற்பார்; சந்திரனைப் பார்க்க விரும்புவவர்கள் அவனிடத்துள்ள களங்கத்தைப் பாராட்டுகின்றிலர்' என்றுசொல்ல, கனித்த அரசன், அவனாக் கு இலட்சங் கொடுத்தான்; ஆயினும், காளிதாசனை மாத்

நீரம் மூன்போற் சம்மானிக்கவில்லை. அழைக்கண்ட காவி
தாசன், துணைக்கொல்லியாசமாக, “ஓ துணைக்கொலை! நீ நடு
கிணையவாயி ருந்நூற் தாசந்நைப் பெற்றிருந்தும், தனம்பெற்
நதைத் தீதாசவும், அந்நைத் தை மேலாகவு யிருந்நச்செய்தி
ன்று” என்று தாழ்ப்பதல் கொண்ட பாட்டைச்சொல்லி,
‘சுந்தும்போய் பெருமையடைந்ததற்கு வனேவனே, அவன்
தன் தைத்தாசைமா ல் தான்ப மடைகிறாநிலை!’ ‘தந்தை
லெட்டின கிணை’ என்று சொல்லிக்கொண்டு யார்தாம் உப்
புத்தன்னனைக் குடிப்பார்? என்று மறுபடியுந் சொல்லி
விட்டு, அரசன் தாங்குந்நெய்த அவமானத்தை நெஞ்
சில் நினைந்துவின்றி வந்துக்கொண்ட தன்விடுபோய்ச்
செய்ததாம்.

அரசனும் உடைந்த நுத்தனக்கலை மூன்போலாக் அர
ககான் முடிபாதையுடையோ, அவர்களுந்நால் வெறுபட்ட
கிணைந்தை ஒன்று செக்கக் கட்டுவானு மாகாது’ என்
றெண்ணிக்கொண்டு மிகவுந் துக்கித்தந் கொண்டிருக்க,
அதைபலித்த பட்டமகிழியான லீலாவதிதேவியென்பவன்,
அரசனைக்கிட்டு, ‘நீர் துன்பமுறக் காரணமென்ன?’ என,
அரசனும் நடந்ததைச்சொல்ல, தெட்டஅவன்‘தேவ! பிராண
நாத! நீர் எல்லாமறிந்தவன் யிருக்கின்றீர். ஒருவரோடு
நட்புக்கொள்ளாதிடுப்பது நக்கதே; கொண்டபின்விட்டுநீங்
குதல் நன்றன்று; கண்ணைப் பெற்றிழந்தவன் துக்கமுடைய
வனே யன்றிப் பெருதவன் அப்படிப்பட்டவனல்லன்.
மேலும், காவிதானே சூச்சுவதியின் ஓவாதாவிசேது
புருஷன். ஆணையால், எவ்வாற்றினும் எல்லாப் புலவர்களி
லும் மேலாக இவனே சம்மானிக்கத்தக்கவன். தோஷங்
ருந் விமானவனும், குடிலனும், கனங்கமுள்ளவனும்

மித்திரனொழிவுகண்டு சந்தோஷிப்பவனா யிருக்குஞ் சந்திர
னும் சிவனுக்குப் பிரியனா யிருக்கிறான். ஆதலால் அடுத்த
தவர்களுடத்தில் குணதோஷவிசாரம்பண்ணுதல் தகுதிய
யன்று' என்ன, அரசனும் 'இனியவனோ! இவைவெயல்லாம்
உண்மையே. நாளைக்காலையிலேயே காரிதாசனைச் சந்தோ
ஷிப்பிக்கிறேன்' என்று புகன் லு, மற்றைநான், செப்தடன்
களை முடித்துக்கொண்டு சபைக்கு வந்தான். அப்போது
பண்டிதர்களும், கவிதரும், பாடகர்களும், இதரலுனங்களும்கூட
சபைக்குவர, காரிதாசனொருவன் மத்தியம் வராகிருக்கக்
கண்ட காவலன், தன்னைக்காக வந்திருக்கிறான், ஆவனையழைத்
துக்கொண்டு வர வாய்ப்பு, அவன், பேராயக் காரிதாசனைத்
தொழுது, 'உங்களைப்! உங்களை எம்மன்னவர் அழைக்கின்
றார்' என்ன, 'கேள்வா அமைச்சராய்விடுந்திய வேந்தன் இன்
தைக்காலையிலே என்னையழைக்கக் காரணமென்ன? சபை
யில் எவ்வெவளை யரசன் ஆசையோடு சம்மனிக்கின்றானோ,
அவ்வவளை நிர்த்துத்தடுத்த, அரசனை யடுத்திருப்போர் அவர் யத்
தனிக்கின்றார்கள். நகரீடமும் அரசன் எவற்ற விசேஷ
சம்மனம் பண்ணினான் கண்ட பெருமைமிகுபேராய்விட
என்பீது அரசனாக்குக் கொபழுண்டாருமல்லாம் கலகம்
பண்ணிக்கொண்டே யிருக்கின்றார்கள். எவ்விடத்தில், அளி
வெகிபான அரசன் குணமுண்டோவர்களாவ மந்திரிகளின்
பேச்சை யிகழ்ந்து ஏறவுடர்சனின்வாத்தையைய விசேஷ
மாகக் கேட்கின்றானோ, அவ்விடத்துக்கு நல்லோர் வரமு
வருவர்?' என்று ஆலோசித்துக்கொண்டே சபைக்குவருந்
காரிதாசனைத் தூதர்திலையேகண்டு கவித்த அரசன், தன்
து சிங்காதவத்தை விட்டுமுற்றி, 'சந்திரனே! எவ்வெவ
யானோ! இன்றைக்கு என் காலக் தாழ்க்கப்பட்டது?' என்று

சொல்லிக்கொண்டே ஸீந்தாழிதூரம் அவனுக் கெதிர்முகமாக நடந்துவந்தனன். அப்போது அச்சபையிலுள்ளோரெல்லோரும் தத்தம் ஆசனத்தினின்றும் எழுந்துநின்றனர். அதைக்கண்டு ஆச்சரியப்படாதவர் அங்கொருவருமில்லை. வைரிகளும் முகவொளியிழந்தனர். அதன் பிறகு நேரந்திரன், தன்னுடைய கரகமலத்தினால் அவன்னைத் தாமரைபைப் பற்றிக்கொண்டு தனது சிங்காதனத்துக்கருகில் அழைத்துப்போய் அவனை யதிலிருக்கக்கொண்டது, தானும் அவன்கட்டையா லிருந்தனன்.

காளிதாசன் அரசசிங்காதனத்திலிருக்கக் கண்டபாணனென்னுங்கவி, வலக்கையை யுயர்த்துக்கொண்டு, “புலவர்களுள் தோஷாகரனான சந்திரனைக் கலையுணர்ந்தலெவர் பெருமைப்படுத்தின ரோ, அந்தச்சிவனாகாளிதாசனைப் பெருமைப்படுத்தினதால் இந்தப்போசனும்?” என்னும் பொருள் வாய்ந்த பாட்டைச் சொன்னான்.

அதுமுதல், புலவர்களுக்குக் காளிதாசனிடத்தி லுண்டாயிருந்த கோபத்திப் பற்றியெரிய வாரம்பித்தது.

பிறகு, அப்பண்டிதர்களுட் சிலர், தக்கபடி ஆலோசித்துக்கொண்டு அரசனுக்குத் தாம்பூலம் மடித்துக்கொடுப்பவனை யடுத்து, அவருக்குக் கணக்கிறந்த ஆணிமணிகளைக் கொடுத்து அவனைநோக்கி, ‘ஓ! நல்லபெண்ணே! இக்காளிதாசன் எங்களுக்குக் கீர்த்திவரவொட்டாமல் தடுக்கிறான். வித்தையில் அவனுக்கு நேரானவர் எங்களிலொருவருமில்லை ஆகையால், நம்முடைய வரசன் அவனை இப்பட்டணத்தையிட்டித் தொலைத்துவிடுமாறு நீ செய்யவேண்டும்’ என்ன, அவரும் ‘நல்ல முத்துச்சரமொன்று எனக்கு நீங்கல்கொடுத்தாற்றான் உங்கள்காரியம் நிறைவேறும்’ என்றுசொல்லி

அவ்வாரத்தைப்பெற்று, 'பண்டிதர்களுக்கும் முடியாத காரியம் என்னால் எப்படி முடிக்கப்படப்போகிறது?' என்றுசுந்தித்துக்கொண்டிருந்தனள்.

இப்படிச் சிலநாள் கழிந்தபின் ஒருநாள், லேவந்தன் தனியாகப் பள்ளியறையிற் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் இவள், அரசனுக்குச் செய்யவேண்டிய கால்பிடித்தல் கைபிடித்தல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்து விட்டுக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு அங்கேயே கபடமாகத் தூங்கினாள். அப்போது, அவள், 'கால்கையசைவால் அரசன் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறான்' என்று நன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டு, 'ஹே! மதநமாலினி! கொடியவனான அக்கா கரிதாசன், நாடோறும் தாசிலேஷத்தோடு அந்தப்புரத்துக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறான்' என்ன, அதைக்கேட்ட லேவந்தன், திடீரென்றெழுந்து, 'தரங்கவதி! விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றையா?' என, அவளும், தூங்குபவன்போல் அதைக் கேளாமல் இருந்துவிட்டாள். அத்தீயவார்த்தையைக்கேட்ட இறைவன், 'இந்தத் தரங்கவதியோ, நடந்ததைக் கனவிற்கண்டு சொன்னாள்போலும். உலகத்தில் எவர்தாம் பெண்களின் நடக்கையைத் திருத்தமாய் அறியவல்லவர்?' என்றிப்படித் தன்னுள் ஆலோசித்து, மற்றைநாட்காலையில், தனக்குச் சுரநோய் வந்திருப்பதுபோல் கபடமாக நடத்துக்காட்டித் தன் வேலைக்காரி மூலமாய்க் காளிதாசனை வரவைத்து அவள்மூலமாய் லீலாவதியையும் அழைப்பித்து அவளைப் பார்த்து, 'இனியவளே! இப்பொழுதே நான் பத்தியம் பண்ணவேண்டும்' என்ன, உடனே லீலாவதிதேவி கொணர்ந்துபரிமாறிய அன்னத்தையுண்ணும்போது, அரசன்சென்ன பேச்சுக்குக் காளிதாசன் கூறிய

மறுமொழியைக் கேட்டு லீலாவதிதேவி சிரித்ததைக்கண்ட இறைவன், 'குதிரை எழும்புறனையும், மேகம் இடிப்பதையும், பெண்களின் மனத்தையும், புருஷனது பாக்கியத்தையும், மழை பெய்யாமையையும், மிகுதீபாக மழை பெய்தலையும் தேவனோ யறியானெனில் மனிதன் எங்ஙனம் அறிவன்? மேலும், அந்தணர்கள் பெருங்குற்றஞ் செய்வாராயினும் கொல்லத்தக்கவரல்லர்; இவ்வே அந்தணர்க்கதிபஹும், சரசு சாவதிவிவதாரபுருடனுமா யிருக்கின்றனன்' என்று தன் பறவாராய்ந்து காளிநாசனைப்பார்த்து, 'கஃபே! றீ, எவ்வாற்றினும் என்முயில் இருக்கத்தக்கவனல்லீ; பலபடிபடச் சொல்லித் பயனென்னீ? மறுமொழியொன்றுங் கூறேல்' என்றான்.

பட்டின காளிநாசன், எழுந்து விலைமகள் வீட்டுக்கு விரைவாய்ச்சென்று அவளைக்கண்டு, 'இனிபவனே! எனக்கு விடைகொடு; வேந்தன் என்மேற் கோபங்கொண்டு, என்னைத்தன்னுரைவிட்டுப் போகச்சொன்னான். ஆ! ஆ! ஒருவன் வினையாமலிருக்குங்காற் கூடாதவைகளைக் கூட்டுவனும் கூடியுள்ளவற்றைப் போக்குவனும் கிடீதான். இது இப் புலவர்கள்மேய்த வேலை பென்றே எனக்குத் தொன்றுகின்றது. அற்பவற்றுக்கள் பலவொன்றுசேரின், அச்சேர்க்கைகூடத்தற்கரியதே- புல்லாத்செய்த கயிற்றினுல் யானைகளுங்கட்டப்படுகின்றனவே!' என்ன, அவன் 'அடுத்ததை யுள்ளவாறுகாட்டும் ஆடிபைப்போல நடப்பின் சுகனுக்கங்களைத் தன்னுள் ஆவ்வாறே காட்டாத நட்பு நடப்பன்று. நாயக! நானிருக்கும்போது அரசனானும் அவன்கொடுக்கும் பொருளானும் உனக்கு ஆகவேண்டியதென்ன? நீ லீயஞ்நிவின பில்லாமல் என் வீட்டினுள்ளேயே வாழ்ந்துகொண்டிரு'

என்ன, காஸிதாசன் அப்படியே யிருந்துகொண்டு காஸன் குழித்து வந்தான்.

காஸிதாசன், அரண்மனையினிட்டுப் போனபின், லீலா வதிதேவிபரவானை, 'தேவி! காஸிதாசன்களியுடன் உமக்குடைய டாயிருந்தனன் னாட்டு இப் போது வேறுபடக்காரனாடென்னை? ஊரைவிட்டு ஓட்டும்படி அவன் செய்திருத்தும் யாது? பெரியோர்களின் கிரகம் குழம்பை ஹைமீனிலுமுடின் னு வருவதற்கொப்பாறும்; அக்ஸதமர்க்களில் சினைசம் அடியினின்றுத் தின் னு வருவதற்கொப்பாறும். அன்புக்குப் பாந் திரமாய் நம்பிக்கைக்கிடமாய் ஆபத்திற் காப்பதாயுள்ள நம்பெண்ணும் இரத்தினம் யாரால் படைக்கப்பட்டதே! என்ன, அந்தவார்த்தையைத் தேட்ட அண்ணல், நடத்ததை பெரிபாமற்சொல்ல, தேட்ட தேவி 'தேவி! யான் நல்லவனோ, தேட்டவனோ இன்பப்பதைப் பரிசுத்தியாவிட்டால் நான் பிராணனை வைத்துக்கொண்டிருப்பதில்லை' என்று சொல்லி, 'தேவி! நீ உண்மையையே சொல்லுகின்றாய்' என்று சொல்லி, நெருப்பிற் காப்பது கொடுத்திக்கொண்டிருக்கும் ஓரிருப்புருண்டையைக் கொணர்வித்து எதிரில் வைக்க, அவன், நானாயிற்று தன்கற்பின் கணலை எல்லாவற்றையும் அழிப்பவன்போல் வந்து நின்று ரூபியனைப்பார்த்து, 'ஓ! உலகக்கண்ணே! எல்லாவற்றுக்குத் தாஸியானவனே! எல்லாவற்றையும் நீயே யறிஞாய். நன்னிலும் கன்னிலும் தாக்கந் திலும் பொருளுருவனை எனக்குப் பதி யவ்வி மந்திரைரு மல்ல' எனச் சொல்லிக்கொண்டே அதைத் தன்னைகமரால் எடுத்துத் தன்கற்புகிலையைக் காட்டினான்.

பின்பு அவன், லீலாவதியின் நல்லொழுக்கத்தை விபரித்து, நானத்தால் முதலாக களித்துக்கொண்டு மிகவும் பரிபா

த்தாபப்பட்டு 'தேவி! பொறுத்துக்கொள். பாபியான என்னைக்குறித்துச் சொல்லத்தகுவது என்ன இருக்கிறது?' என்று சமாதானம்பண்ணியனுப்பினன். வேந்தனும், அனுமுதல் துங்காமலும் உண்ணாமலும் பேசாமலும் மிக்கமனவருத்தமுற்றவனாய் இரவும்பகலும் அழுதுகொண்டே, 'எனக்கு நாணமேன்? தாட்சிணியமேன்? வல்லமை ஏன்? ஆ! ஆ! மகாகவியே! காளிதாசனே! என்னுயிர்த்தோழனே! மூர்க்கனான யான் கேட்கத்தகாதவற்றைக் கேட்பித்தும், சொல்லத்தகாதவற்றைச் சொல்லியும் உன்னைவருத்தினேனே!' என்று பலவாறு பிதற்றி மோகங்கொண்டவன்போல் மூர்க்கித்துக் கீழேவிழ, பின்பு நாயகிசெய்த உபசாரங்களால் தெளிந்தெழுந்து அவளைப் பார்த்துப்பார்த்துத்தன்னையெயிரிந்தித்துக்கொண்டிருந்தனன்.

காளிதாசனில்லாத போசன்சபை, சந்திரனில்லா இரவு போலவும், இரவியில்லாத தினம்போலவும், கணவனில்லாப் பெண்போலவும், இந்திரனில்லாச் சந்தன்மைபோலவும் விளங்கவில்லை.

இவ்வாறு சிலநாள் கழிந்து வருகையில், ஒருநாளிரவில் போசன், கலைநிறைந்த சந்திரமண்டிலத்தையும், தன்னெதிரிலிருக்கும் லீலாவதியின் முகசந்திரனையும் நோக்கி, பிராகிருதபாஷையில் ஓடிசெய்து, மற்றைநாட்காலையில் தன்சபைக்கு வந்த பண்டிதர்களைப் பார்த்து, 'ஓ! கவிகளே! இந்தச் சமசியையைப் பூரியுங்கள்' என்று கூறி, "இவளுடைய முகசந்திரனுக்குச் சமானமாதலை அந்தச்சந்திரன் அனுமாத் திரம் அனுசரித்துவருகிறான்" என்னுங் கருத்தமைந்த ஆவ்வடியைச் சொல்லி, 'இந்தச் சமசியை யுங்களாற்பூரிக்கப் படாமற் போகும்பட்சத்தில், நீவிர் என்பட்டணத்தில் இருக்

“தந்தக்கவரல்லீர்” என்றுஞ்சொல்லப் பயந்த அக்கவிகள், தங்கள்தங்கள் வீட்டுக்குப்போய் வெருநாழிகைபரியந்தம் ஆலோசித்தும் அதனுடைய வுட்கருத்துச் சரியாக விளங்காதொழியவே, எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து பாணனை யனுப்ப அவனும், சபைக்கு வந்து, ‘வள்ளால்!’ “நீர் கொடுத்த சமசியையைப் பூரித்தற்கு எட்டுநாள் வரையறை கொடுக்கவேண்டும். ஒன்பதா நாட்காலையில் பூரியாமற் போகும்பகூத்தில் நாங்களே ஊரைவிட்டு ஒடிப்போகிறோம்” எனப் பண்டிதர்கள் உம்மிடத்தில் சொல்லச் சொல்லி என்னை இங்கு அனுப்பினார்கள்’ என்ன, வேந்தன் ‘அவ்வாறே ஆகுக’ என, பாணன் இதை அவர்கட்குத் தெரிவித்துவிட்டுத் தன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான்.

அதன்பிறகு அரசன்கொடுத்த ஏழுநாட்களுங் கழிந்து எட்டாநாள் இரவும்வர யாவரும் ஒன்றுகூடிய சமயத்தில் பாணனென்பவன், ஐயோ! நம்முடைய யெளவனமதத்தினாலும், வித்தியாமதத்தினாலும், இராசசம்மானமதத்தினாலும் மெயன்றோ காளிதாசன் துரத்தப்பட்டான்; நேர்மையான விடத்தில் நாமெல்லோரும் கவிகளே; கொடுமையான விடத்தில் அவனொருவனையன்றோ கவி. அவனைத் துரத்திவிட்டு நாம் அடைந்த மகிமை என்ன? அவ்விருந்தால் நமக்கு இப்படிப்பட்ட அவத்தை ஏது? முன் அவனைத் துரத்த யத்தனித்த நாமே இப்போது அதன் பயனை அனுபவிக்கின்றோம், சாமானிய பிராமணத்துவேஷத்தாலேயே குலநாசம் உண்டாகும்; சரச்சுவதீசொருபனுனவனுடைய பெரும்பகைமையினால் கவிகுலநாசமுண்டாவதற்குத் தடையென்ன?” என்னவென்று.

அதைத் தேட்ட மய்யன்முதலாவுள்ளகளிகளெல்லாரும் மிகவும் கலகப்பட, சிலர் அதைத் தடுத்தும் சமாதானம் பண்ணி, வரைபதை யோ இன்றே முடிந்துவிடுகின்றன. காவிரிதாசனைத்தவிர வேறியாவர் சமஸ்தையைப் பூரிக் கவல்லவர்? போர் முகத்தில் சேவகர்களுக்கும், கவிமண்டலத்தின் கவிஞர்களுக்கும் வெற்றி தோல்விகள் ஒருமுகத்திற் திறவனோ? ய புண்டாகின்றன. உங்களுக்குத் தகுதியாமிருக்குமாயின், பண்டங்களைப் பண்டிகளி லேற்றிக் கொண்டு இவ்வரசுகில் வெளியிற் போய்விடுவதே நலம். இல்லாவிடின், இராசசேவகர்கள் நாளைக்காலம்பொழுதி லேயே நம்மை வலிய வெளிப்படுத்துவார்கள்; அப்பொழுதெனமாத்திரத்தே காலேதான் போகவேண்டியதும் என்னைத் தேட்ட யாவரும், அவ்வாறே செம்ப நிச்சயித்து, தங்கள் தங்கன்பண்டங்களை எடுத்துப்பண்டிகளில் ஏற்றிவிடுவாண்டு போகா சிந்தையில், அவ்வழிக்குச் சமீபத்திலுள்ள அந்நாடுகிளியிட்டிப்பாளத்தி லுலாவிக்கொண்டிருந்த காவிரிதாசன், வழியிற் செல்லும் புலவர்களின்பேச்சைத் கேட்டு, அப்புலவர்களின் வேண்டாரியை யவழித்து, 'அடி! இவ்விடத்தில் இவ்வழியிற் செல்லுகின்றவர்கள் யாவர்? நீ போய்ப் பார்த்துக்கொண்டே' என்ன, அவரும், ஒடிப்போய் அவர்களைப் பார்த்துவந்து, 'ஐய! ஓரரசவன்மை வந்திருக்கையிற் குளத்துக்கு எவ்வழிக்கு உண்டாயிருந்ததோ, அவ்வழிக்கு ஆயிங்கொக்குகள் அதன்கவையிற் குடியிருந்தாலும் உண்டாருமா? பானன் முதலாவான் எல்லாக்களினரும் கூடத்து போகின்றார்கள். இதில் சந்தேகமில்லை' என்ன, காவிரிதாசன் 'அடி! பறந்துபோகும் இவ்வந்தணர்களை நான்காக்கும்படி விட்டுச்சூப் போய் என்னுடைகளைக் கொண்டு

கொடு. வருத்தமுற்றவர்களைக் காக்கமாட்டாதவன் வல்லமையும், இரப்பவர்களுக்கு உதவமாட்டாதவன் செல்வமும், பலர்க்கும் இதழுண்டாகச்செய்யாதவன் தொழிலும், சராஜாக்களை விரோதிப்பவன் உயிர்வாழ்க்கையும் பயனற்றவனே என்று சொல்லி, அவன் கொணர்ந்த ஏடைகளால், தான் சாரணவேஷந் தரித்துக்கொண்டு, அரையோசனைதூரம் முன்னேபோய் அவர்களுக்கெதிர்ப்புமுகமாக வந்து, எல்லோரையும், வணங்கி, 'வெற்றிபெறுவிராக' என்று கூறி, 'இதல்விக்கடல் போன்றவர்களே! மிக்ககீர்த்தி பெற்றவர்களே! போசராசன்சபைக்குப் பிருகத்பதிகன்போன்ற நீங்குனெல்லீரும் எங்கே செல்கின்றீர்? உங்களுடைய அரசன் சேமமாயிருக்கின்றானா? நீங்குனெல்லீருந் சேமமாயிருக்கின்றீர்களா? யான் பொருளாசைகொண்டு அரசனைப் பார்த்து வேண்டுமென்று காசிட்டனத்தினின்றும் வருகின்றேன்' என்ன, எல்லோரும், அவனைப் பரிசுசெய்துக்கொண்டே போனார்கள். அவர்களுனொருவன், அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு அவனைச் சாரணனாகவே எண்ணி, 'ஓ! சாரண! இஃது பின்னர் உன்னுந் கேட்கப்படப்போகிற விஷயமேயன்றி வேறன்று. ஆதலால், அதை இப்பொழுதே சொல்லுகின்றேன்; கேள். அரசனுந் கொடுக்கப்பட்ட சமஸ்தியையைப் பூரிக் கவல்லமையுற்றவர்களாய்ப் பூபங்கோபத்தாக் குப்பயந்துகொண்டு இப்புலவர்கள் தேசாந்தரம் போனார்கள்' என்ன, சாரணன் 'அந்தக் காமகியையைச் சொல்லும்' என்ன, அப்புலவன் அதைச் சொல்லி, சாரணன் 'இஃது பரிசு நன்றாயிருக்கின்றது. ஆனாலும், எளிதில் விளங்காத மறை பொருளை யுடையது. நிறைமதிமண்டலத்தைப் பார்த்து வெந்தனும் சொல்லப்பட்டதெனத்தொழுகின்றது. ஆகவே

னும் இதுவே அதற்குத் தக்க மற்றோரடி' என்று 'அனுமா த்திரமென்று வருணிச் சப்படுகின்றது; பிரதமையில் சந்திரன் அனுசரிப்பது எப்படி?' என்னுங்கருத்துநிறைந்ததைச் சொல்லக் கேட்ட யாவரும் பேராச்சரியமுற்றனர். சாரணனோ, அவர்களைல்லோரையுஞ் சேவித்துவிட்டுப் போனான்.

பின், அவர்களெல்லோரும், 'ஆ! நம்மைக் காக்கும் பொருட்டு நாமகளை புருஷநபங்கொண்டு வந்தாள் போலும். இஃது ஒருவருக்குந் தெரியாது. ஆகையால், விரைவாய் வீட்டுக்குச் சென்று பண்டங்களை இறக்கவைத்துவிட்டுக் காலையிலேயே அரசனரண்மனைக்குப் போகவேண்டும். இல்லாவிடில், சாரணன் சொல்லிவிடுவான்' என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு தத்தம் மனைகளுக்குச்சென்று, பொழுதுவிடிந்தவுடன், வேந்தன்சபைக்குப் போய் அரசனுக்கு ஆசீர்வாதங்களைச் சொல்லிவிட்டுத் தத்தமிடங்களில் இருக்க, பாணன் எழுந்து, 'தேவ! எல்லாமறிந்த வுன்னாற் சொல்லப்பட்டதைக் கடவுளன்றி மற்றெவர்தாம் அறிவர்? ஆயினும், இது அதற்குத் தக்கதாயிருக்கும்' என்று அச்சாரணன் கூறிய வடிவைச் சொல்ல, அதைக்கேட்ட நிருபன், அஃது தன்னெண்ணப்படி யிருக்கக் கண்டு, 'காளிதாசன் எவ்வாற்றானும் வெகுசமீபத்திலேயே இருக்கிறான்; உபாயத்தால் எல்லாங்கைகூடும்' என ஊகித்துக்கொண்டு, அந்தப் பாணனுக்குப் பதினாந்நிலட்சம் பொன் கொடுத்து, புலவர் கூட்டத்தைச் சந்தேதாஷமுடையவன்போல் நன்குமதித்து அனுப்ப, அவர்களும், தங்கள் வீட்டுக்குப்போன வுடன், மன்னன், தனது வாயில்காப்போரை நோக்கி, 'ஓ சேவகர்களே! சென்ற புலவருள் யாரேனும் நம்மரண்மனைக்குத்

திரும்பி வருவார்களாயின், அவர்களை யென்னுடைய வந்தப் புரத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுவருங்கள்' என்று சொன்னான்.

அநந்தரம், வேந்தன் கொடுத்த செவ்வெல்லாவற்றையும் பாணன் தானொருவனையெடுத்துக்கொண்டு போனதைப்பற்றிக் கண்டுக்காபங்கொண்ட சிலர், அரண்மனையுட்புகுத்துத் தடையின்றி யரசனைப் பார்த்து எல்லாவற்றையுந் தெரிவிக்க, கேட்ட இறைவன், அவர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு, முன் காணிதரசன் சாரணவேஷத்தோடுவந்துதலின் இடத்தை யடைந்து, கள்ளர்களின் காற்சுவடுகளைக் கண்டு அவர்களைப் பிடிக்கவல்ல சிலரை யழைத்து, 'நேற்றிரவு இவ்வழியாக ஒருவன் போனான்; அவனது அடிச்சுவடுகள் இன்றுந் தெரிகின்றன; அவற்றின்மூலமாய் அடினைக் கண்டுபிடியுங்கள்' என்றுகூறி, தனக்குச் சகாயஞ் செய்த ஒவ்வொரு புலவனுக்கும் ஒவ்வொரு இலட்சங் கொடுத்துவிட்டுத் தன்னரண்மனைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

பிற்பாடு, அவர்கள் இராசன்கட்டளையை மேற்கொண்டு பலதிக்கிலுஞ்சென்று தேடிப்பார்த்தும் அம்மனிதனைக் காணாமன் மயங்கிநிற்கையில், ஒருவேலைக்காரி காற்செருப்பைச் சையிலேந்திக்கொண்டு எங்கிருந்தோவரப் பார்த்து வவர்கள், அதைக் கபடமாகக் கேட்டுவாங்கி அவ்வடிச்சுவடுகளில் வைத்துப்பார்ப்ப ரொத்திருந்தமையால் மனங்கலித்தும், அப்பணிப்பெண் அச்செருப்போடு தாசியின்விட்டிலுந் தைமையால் அம்மனிதன் அங்விட்டிலுள்ளிருக்கிறானென்று ஊகித்துக்கொண்டும் திரும்பிவருவார்களாய்க் தரவலனுக்கு நடந்தவற்றைத் தெரிவித்தார்கள்.

அச்சந்தோஷ வார்த்தையைக் கேட்ட இறைவன், பட்ட

டணத்தவர்களும் அமைச்சர்களும் புடைசூழல் காலால் நடந்து விவாசனதிரின் வீட்டுக்கு வருவதைக் கேட்ட காரி தாசன், அவனை நோக்கி, 'இனியவனே! என்பொருட்டு என் னளவு துன்பம் உனக்கு நேர்ந்தது; பார்' என்ன, அவன் 'நற் கவியே! ஒவ்வொருவருடைய மனநிலைமையையும் அளந்தறி வதற்கு வருந்துன்பமே கருவிபாயிருப்பதன்றி வேறன்று; காற்று வீசாமலிருப்பின் பஞ்சப்பொதிலுக்கும் பருவதந்துக் கும் வேற்றுமை யெவ்வாறு தெரியும்? நண்பர், நமர், சுற்றத் தார் ஆகிய இவர்களுடைய அறிவுமேன்மையையும், செல்வ மேன்மையையும் அறிந்துகொள்வதற்கு, அறிந்தவர்களுக் கு வரும் ஆபத்தே உரைகல்லாம். உலகில், மனிதர்கள் விரு ம்பாமலிருக்கவுஞ் சுகமானது தன்னடைவையெப்படி வந்து செருகின்றதோ, அப்படியே துக்கமும்வந்து செருகின்றது; அதைக்குறித்துச் சிந்திப்பானேன்? கவியே! அரசனால் உன க்கொருதுன்பம்வருமாயின் இந்தத் தாசியின் கூட்டத்தோடு நான் வளர்ந்தாங்கியிரியும் நெருப்பில் வீழ்ந்து பிரா னனை விட்டிடுவது உண்மையேயாம்' என்ன, காரிதாசன் 'இனியோய்! இவ்வாறு நினைவேல். பேராசன், என்னைப் பார்த்து முகமலர்ச்சிகொண்டு என்காலில் வந்து விழுப்போ கிறான்' என்றான்.

இவ்வண்ணம் இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், பேராசன், தாசியினது வீட்டினுள் நுழைந்து காரிதாசனைக் கண்டு பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு அவனடியில் வீழ்ந்தெழுந்து, 'கவியே! கனவிலும்நனவிலும் போகையிலும்வருகையிலும் உன்னைவிட்டு என்மனம் வேறொன்றையும் நினைத்ததேயி லலை' என்ன, காரிதாசன், அதைக்கேட்டு நானத்தான்முகம் கவிழ்ந்துகொண்டிருக்க, வேந்தன், அவனது முகத்தை நிமி

ர்த்து, ‘ஓ! காலிதாசனே ! கலைகளுக் கிருப்பிடமானவனே !
‘இராஜமார்க்கத்தில் நடக்கும் நீ, தாசனைப்போல் நடத்தப் பட்டால், இதில் உனக்கென்ன நாணம்? அது மற்றவர்களுக் கன்றோ! கனியைக் கூட்டில் வைத்துக் காப்பதுபோல் உன் னைத் தன்விட்டில் வைத்துக்காத்த இவ்விஸாசவதியே பெருமை பெற்றவள்’ எனச்சொல்லிக் காலிதாசன்கண்ணி ரைத் தன்கைத்தாமரையால் னுடைத்து, அவனைத் தான் பெற்றதற்காக வளவிறந்த பொருள்களைத் தானஞ்செய்து, அவனைத் தன்பட்டத்துக்குதிரைமேல் இருத்திவைத்துக் கொண்டு தன்னரண்மனை போய்ச்சேர்ந்து முன்போல் உயிர் நண்பனா யிருந்தான்.

இப்படிச்சிலநாள் சுழிந்தபின் ஒருநாள், வேந்தன், உப் யானத்துக்குச் செல்லுகையில், தோற்கமண்டலுவைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு வரும் ஓரந்தணை யிடைவழி யிழ்கண்டு, ‘அந்தனை! தோற்பாத்திரத்தைக் கையிற் றாக் கிக்கொண்டு ஏன் திரிகின்றாய்?’ என்ன, மறையவன், முகவொ ளியாலும் இனியசொல்லாலும் தன்னைக்கேட்டவன் போச னே யென்னுகித்துக்கொண்டு, ‘தேவ ! கொடுப்பவர்களுட் சிறந்த போசன் உலகத்தை யாள்கையில், செம்பு இரு ம்பு ஆகிய இவை கிடைக்கின்றில; ஆகையாற்றான் தோற் பாத்திரத்தைச் சுமக்கின்றேன்’ என்ன, அரசன் ‘போசன் ஆண்டுகொண்டிருக்க, அவைகள் கிடையாமென்று ஏன் வென்?’ என, வேதியன் ‘பகைவர்களுக்கு விலங்குவெதா லிரும்பும், சாசநபத்திரங்கள் செய்கொடுப்பதாற் செம்பும் ஆகிய விரண்டும் இப்போசனது அரசாட்சியிற் கிடையா மெ ளின்’ என்னுங் கருத்தடங்கியசெய்யுளைச் சொல்ல, கனித்த வேந்தன் அட்சரநூல்கு இலட்சக் தந்தான்.

ஒருநாள், வாயிலோன், வந்து பணிந்து, 'காவல ! தகப்பன் தாய் மகன் நாட்டுப்பெண் ஆகிய இன்னோர்சேர்ந்த ஒரு வித்துவத்குடும்பம் தூரதேயத்தினின்று வந்து வாயிலேத் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றது' என்ன, நிருபன் 'ஆ! நாமதனின் அனுக்கிரக முறை மிகமேலானதே' என்ன, அச்சமயத்தில், யானைகாப்போன், வந்து ஏந்தலைத்தொழுது, 'போசேந்திர ! சிங்களதேசத்தரசர், தூற்றிருபத்தைந்து யானைகளையும் பதினாறுமகாமணிகளையும் அனுப்பினார்' என்ன, அருகிலிருந்த பாணன், "கசேந்திரங்களின்நிலைமை கவிசனின்நிலைமை போன்றதேபாம் ; அவை, தம்மிடத்திலாவது அரசன்மாளிசையிடத்திலாவது இருக்கப்பெறுவனவே யன்றி நாய்கள்போல ஒவ்வொருவிட்டுவாயிலிலும் நிற்பனவல்ல" என்னுந் தாற்பரியமமைந்த செய்தியைச் சொல்ல, செவிபுற்ற வேந்தன், அந்த யானைகளைப் பார்க்க மேன்மாடத்து வெளியில் வந்தான்.

அக்காலத்தில், அங்குவந்த சோளபண்டிதன், வாயில் வெளியில் நிற்கும் அந்தவித்துவத்குடும்பத்தைப் பார்த்து 'நான் அரசனுக்கு மிகவும் பிரியன்' என்னுந் செருக்கை மேற்கொண்டவனாய், 'அரச ! நான் நடையின்மீ யரண்மனை மேன்மாடத்துக்கு வந்துவிட்டேன். அந்த வித்துவத்குடும்பமோ வாயிலிலேயே நின்றகொண்டிருக்கின்றது' என்ன, ஏந்தல், அவனது செருக்கின் மிகுதியைக் கண்டு அவனை வெளிப்படுத்திவிட்டு, வாயிலிலிருந்த வித்துவத்குடும்பத்தை யங்கு வரவழைத்து, அக்குடும்பத்துக்குத் தலைவனாகிழவந்தணைக் கண்டு, "பெரிபொருளுக்குக் காரியகித்தி மகிமையினுண்டாகின்றதேயன்றிக் கருவியினு லன்று" என்னும்பொருள் வாய்ந்த ஓரடிபைச்செய்து கொடுத்து, "மற்றை பவடிக்கையுஞ் செய்துமுடியும்" என்ன, அந்தணன்

“பிறப்பிடம் மட்பாளை; மிருகங்கள் பரிசனங்கள் ; மரவுரி ஆடை; வசிக்குமிடம் காடு; காய் கிழங்குமுதலியன உணவுகள் ; இப்படிப்பட்ட தன்மையையுடைய அகத்தியர், கடலைக் கையான் முகந்துண்டனர் ; என்றால்” என்னுந் தாழ் பரியங்கொண்ட மற்றையடிகளையுஞ் செய்து, “பெரியோர்களுக்குக் காரியசித்தி மகிமையினுண்டாகின்றதேயன்றிக் கருவியினு லன்று” என்ற வதேனாடி பொருத்திச்சொல்ல, அண்ணல், விலையுயர்ந்த அப்பதினாறுமகாமணிகளையும் அவற்குத் தந்தனன்.

பிறகு, அவனதுமனையாளை நோக்கி, “தாயே! நீரும் அதனைப் பூரித்துச்சொல்லும்” என்ன, அவள் “தேருக்குச் சக்கரம் ஒன்று; பாம்பைக் கடிவாளமாகப் பூண்ட சூதிரைகள் ஏழு; வழியோ ஆதாரமின்றியிருப்பது ; சாரதியோ முடவன்; இப்படிப்பட்ட தன்மையையுடைய சூரியன் தினந்தோறும் கரையற்றவாகாயத்தினது அந்தத்தைச் சுற்றிவருகிறான்” என்னுங்கருத்துக்கொண்ட மற்றையடிகளையுஞ் செய்து, “ பெரியோர்களுக்குக் காரியசித்தி மகிமையினுண்டாகின்றதேயன்றிக் கருவியினு லன்று” என்ற வதேனாடி பொருத்திச்சொல்ல, வேந்தன், சந்தேகாவித்து அவனாகு ஏழுபாளைகளையும், ஏழுதேர்களையும் அளித்தனன்.

அதன்மேல், அவர்களுடையகுமாரனை நோக்கி, “நீரும் அவ்வாறே பூடியும்” என்ன, அவன் “சயிக்கவேண்டியதின இலங்கை; காலினால் தாண்டத்தக்கதேதா சமுத்திரம் ; பகைவனோ இராவணன்; பேரர்க்களத்தி னுதவிசெய்பவர்களுராவானர்கள்; தானோ காலாள் ; மணிதன் ; இத்தன்மையுள்ள இராமன் அரசுக்கருவங்கொல்லாவற்றையும் மடித்தனன்” என்னும் அடிப்பெரியங்கொண்ட மற்றையடிகளையுஞ் செய்து,

“பெரியோர்களுக்குக் காரியசித்தி மகிமையினாலுண்டாகின் றதேயன்றிக் கருவியினு லன்று” என்ற வதனோடு பொருத் திக்கூற, இறைவன், ஆரந்தித்து அவனுக்குப் பதினெட்டி யாண்களைக் கொடுத்தனன்.

அதன் பின்பு, மனிதவுருக்கொண்ட சரஸ்வதிபோல விவங்கும் அவ்விப்பிரகுமாரனதுமனையாணைப் பார்த்து, ‘அம் மை! நீருஞ்சொல்லும்’ என்ன, அவள் ‘வில்லோ பூ, நானோ வண்டி-ன்கொவை ; பாணமோ சஞ்சலமுற்ற கண்களைப்பெ ற்ற பெண்களின் கடைக்கனோக்கம்; சினேகிதனோ ஜடாத் துயாவான சந்திரன்; தானோ ஒருவன்; சரீரமில்லாதவன் ; இத்தன்மையுற்ற மன்மதன் எல்லாவுலகங்களைபுங் கலக்கு கிறான்’ என்னுந் தாற்பரிபம் பூண்ட மற்றையபுகளைபுந் செ ய்து, “பெரியோர்களுக்குக் காரியசித்தி மகிமையினாலுண் டாகின் றதேயன்றிக் கருவியினு லன்று” என்ற வதனோடு பொருத்திக்கூற, ஆச்சரியமுற்ற வரசன், அவருக்குத் தன் மனையாளின் ஆபரணங்கொல்லாவற்றையுந் தந்தனன்.

ஒருநாளிரவில் அரசன், தானொருவனாக அங்கங்கே நட க்கும் வியாபாரங்களையும் அவரவர்கள் சொல்லிக்கொள்ளும் பேச்சுக்களையும் கண்டுங் கேட்டுமறியத் தன்பட்டணத்தில் திரிந்துகொண்டே யொருவணிகன்வீட்டுக்குச் சமீபத்தில் வர, அப்போது அம்மனையினுளிருந்த வணிகன், தன்மனை யாளோடுநாக்கி, ‘காதலியே! நம்மரசன் அற்பதானங்களைச் செய்துகொண்டு உச்சயநகரத்துக்கதிபனான விக்ரமமார்க் கனுடைய கொடைப்புகழை விரும்புகின்றான்; அஃது இவ னுக்குண்டாகுமா ?’ தோத்திரஞ் செய்வதிற் கைதேர்ந்த மபூரன்முதலிய கவிகள்கிலர், இவனுக்குப் பெருமையை யுண் டாக்கினர்; இல்லாவிடின் போசன்போசன்னான். இனியளே!

நாய்க்குக் கிருத்திரிமமான கேஸரம் நகங்கள் முதலியவைகளைக் கட்டிநிறுத்தினாலும் அது, மதம்பிடித்த யானைகளின் மத்தகத்தைப் பிளக்கவல்ல மிருகேந்திரனாய்விடுமா? நான் முகனுக்குள்ள பெருமை சூயவனுக்கு வருமாயின், விக்கிரமார்க்கனுக்குள்ள மகிமை போசனுக்கு வரும்' என்ன, அதை யுற்றுக்கேட்ட பூபாலன், 'இவன் உண்மையையே சொல்லுகின்றான். உலகத்திற் சனங்கள் தத்தம் வீடுகளில் அச்சமின்மிக் சத்தியத்தையே சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். விக்கிரமார்க்கனுக்கு உண்டாயிருக்கும் புகழை, நானாவது இன்னும் மற்றையவர்களாவது அடைய வல்லோமோ?' என்று நினைத்துக்கொண்டு தன்னுடைய வரலாமனைபொய்ச் சொந்தான்.

போசன், பெருங்கொடையாளனுய்ச் செல்வச்செல்வையெய்து வருதலைக் கண்ட முக்கியமந்திரி, நேரிற்சொல்லச் சத்தியற்றவனாய் அரசனது படுக்கையறையின்கவரிலே "ஆபத்துக்காகப் பெருனைக்காக்கவேண்டும்" என்னுங் கருத்துக்கொண்ட வேரடியை யெழுதிவைக்க, அதைக்கண்ட வேந்தன் "சீமான்களுக்கு ஆபத்து எப்படி புண்டாகும்?" என்னும்பொருள்சேர்ந்த மற்றொரடியையெழுத, வந்துபார்த்தவமைச்சன் "இலக்குமி நீங்கிப்போய்விட்டால்" என்னுங்கருத்துக்கொண்ட வேறொரடியை யெழுத, மற்றையநாள், அதைக்கண்ட வேந்தன் "புதைத்துவைத்த பொருளும் போய்விடுகின்றது" என்னும் பொருள்சேர்ந்தவடியை யெழுதிமுடித்துவிடவே, முக்கியமந்திரிக்கு மிகுந்தவெட்கமூண்டாய், 'என்பிழையைப் பொறுத்தாக்கொள்ளும்' எனச் சொல்லி, அவன், அவ்விழைவன்றாவில் வீழ்ந்துகொழுந்தான்.

நிலநாளைக்குப்பின் ஒருநாளிதழில், அரசனது சபனிரு

கத்துக்குச் சம்பித்திலுள்ள பணவறையிற் கன்னம் வைத்து உள்ளேசென்ற வெருதுருடன், அங்குள்ள பலவகையான இரத்தினங்களைத் திருமிகையிற் கடவுளருளால் திட்டென்று வைராக்கியமடைந்து, ‘இவை பரலோகக் கடன்களே. ஆன்மியும், உலகத்தில் மனிதர்களாய்ப் பிறந்தவர்களில், சிலர் உடற்குறையுள்ளவராகவும், சிலர் சூஷ்டமுதலிய நோய்களையனுபவிப்பவராகவும், சிலர் சூருடராகவும், சிலர் முடவராகவும், சிலர் தரித்திரராகவும் இருப்பதற்கு முற்சன்மத்தில் அவரவர்க்கு வியைப்பயனை காரணமாக’ என்று சிந்திக்கையில், அடுத்த வறையிற் படுத்திருந்த வேந்தன், இடையிருளில் விழித்துக்கொண்டு, தனக்குள்ள இராச்சியபாரதௌவத்தை நினைந்து பூரித்து, “மனைவியர் மனக்கணியர்; நண்பர் அனுகூலர்; சுற்றத்தோர் மிகநல்லவர்; சேவகர் அன்பு நிறைந்தவர்; யானைகள் மதக்கனிப்பாற் பிளிறுத லுடையன; சூதுரைகள் விரைவான நடையுடையன” என்னுந் தாற்பரியங்கொண்ட மூன்றடி களைச்சொல்ல, நான் காவதடி அரசன்முகத்தினின்று வெளிப் படுவதன்முன்னமே அத்திருடன் “கண்ணை மூடிக்கொண்டால் ‘ஓன்று மில்லையன்றோ!’” என்னும் பொருள்சொந்த கடைசியடியைச் சொல்ல, அதைக்கேட்டவிறைவன், உடனே யவ்வறைக்குப்போய் அவனைப்பார்த்து மிகவுங்கனித்துத் தன் வீரவலயத்தை யவனுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தனன்.

திருட்டுனோ, அதைப் பெற்றுக்கொண்டுபோய் எல்லாக் கலைகளிலும் வல்லான வேரந்தனைனது வீட்டில் துழைந்து, அவனையெழுப்பி, ‘அந்தணே! இஃது அரசனதுநோர்வனை; மிக்கவிலை யேறப் பெற்றது. இதை யற்பவிலைக்கு விற்றுவிடாமற் தக்கபடி விற்றுப் பொருள்பெற்று வாழ்ந்திரு’ என்று சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டுப் போயினான்.

அதைப் பெற்றுக்கொண்ட அவ்வேழைப்பிராமணன், மற்
றையநான், கடைக்குச்சென்று அதையவ்வாறே விற்று, அப்
பொருளுக்குத் தனக்குவேண்டிய வாடையாபரணங்களை
வாங்கிக்கொண்டிருக்க, கண்ட காவற்சேவகர் அவனைப்
பிடித்துக்கொண்டு, ‘அந்தண ! நேற்றுவரை யுண்ண அன்
னமுங் கிடையாது வருந்திய வுனக்கு, இன்று காலையிலேயே
ரயில்வளவு பொருள்கள் எப்படிக்கிடைத்தன?’ என்று நெரு
ட்டி யிழுத்துக்கொண்டுபோய்ப் போசராசனது முன்பே
விட்டு நடந்ததைக்கூற, கோமகனும் அவனைப் பார்த்து
அவ்வாறே கேட்க, அவ்வந்தணன், “தவளைகள் தவிக்கவும்
ஆமைகள் அழுங்கவும் மீன்கள் வாடவும் நீர்வற்றிக்கிடந்த
குளம், அகாலத்திற் பெய்த மழையால் யானைகளை முழுகி
விளையாடும்படி நீர்நிறைவைப் பெற்றது” என்னுங் கருத்த
மைந்த பாட்டினைச்சொல்ல, அரசன், சந்தோஷித்துத் தோ
ள்வளை சோரனால் இவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதென்று நிச்
சயித்துத் தானும் ஓரிலட்சந் தந்தனன்.

வேறொருநாள், கவிகளிட் சிறந்தவனான விஷ்ணு
வென்னும் பெயரையுடைய வேர்கனி, அரசனது வாயிலில்
வந்து உட்புகுவிக்கப்பெற்று வேந்தனைநோக்கி யாசீர்வதித்
துப்பின், “தாழாதிபனே ! பூமியையாளும் அரசர்களை பெண்
னை நினைந்த இந்நப்பிரமன், உன்னை முதலிலெண்ணி, அத
ற்கு அடையாளமாக மாக்கல்லினால் எந்தக் கிறிதைக் கிழிஸூ
றே, அதுதான் தேவகங்கை யாயிற்று. உனக்கினை
யான வரசன் வேறொருவனு மில்லாமையால் அக்கல்லைக்
நீழையெயிந்துவிட்டான்; அது, இந்நிலவுலகத்திற் பணிபுல
யாயிற்று” என்னுங் கருத்து நிறைந்த செய்யுளைச் சொல்ல,
காவலன், அதைக்கேட்டு, இவனுக்கு என்ன கொடுக்க

மென்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அந்தச்சமயத்தில், அரசன் சமீபத்திலிருந்த சோமநாதனைனுங்கவி, அச்செய்யுளின்கிறப்பை நோக்கித் தன்முகவொளியிழந்து வருந்திப் பொறுமைகொண்டு பூபனைக்கட்டி, 'தேவ! இவன் நல்லகவிதான்; மிக்கதரித்திரத்துக்கு உறைவிடமானவன்; ஒருபோதும் இராஜசபையைப் பார்த்தவனல்லன்; இவனுக்கோ கட்டிக்கொள்ளக் கோவாணமுமில்லை' என்ன, நிருபன், 'செய்யுள் குறைபாடின்றியிருப்பின் செய்தோன் வறியனாயிருப்பினு மென்னை? இரப்போன்கையி லிருப்பின் கரும்பு தன்சுவை மாறி நிற்குமோ?' என்று பேசி எல்லோர்க்குந் தாம்பூலங் கொடுத்துவிட்டுச் சபையினின்றெழுந்தான். அங்குள்ள புலவர்களும், எழுந்து போகுட்போது, 'இன்று விஷ்ணுகவியிய பாட்டைக் கேட்ட சோமநாதகவி, அக்கவியின்விஷயத்திற் றன்னுடைய வியற்கையான கொடுத்தன்மையைக் காட்டினன்' என்று சொல்லிக்கொண்டே போயினர்.

அதைக்கேட்ட விஷ்ணுகவி, மனநொந்து வாடி ஓர் செய்யுளெழுதி அதைச் சோமநாதகவியின்கையில் வைத்துத் தன்னிடத்திற்குப் போகநிற்கையில், அதை அக்கவி வாசித்துப்பார்க்க, அதில் "ஆ! இளங்காற்றினான் மோதப் பெற்றெறியுங் காட்டுநெருப்பினால் இம்மரங்கள் எரிக்கப் பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், ஓ!மேகமே! நீ யருள்செய்து மழையைப் பெய்யாவிட்டாலும் இடியையாவது இவைகளின் மேல் விழவிடாமற் செய்யலாகாதா?" என்னுந் தாற்பரிய மமைந்திருக்கக் கண்டு கண்கலுழ்ந்து அவ்விஷ்ணுகவிக்குத் தன்னிடத்துள்ள வெல்லாப்பொருள்களையுங் கொடுத்துவிட்டான்.

அவன், அவற்றை யெடுத்துக்கொண்டு தன்னார்க்குப் போய்க்கொண்டிருக்கையில், வேட்டைக்குப் போய்வரும் நரபதி, வழியில் அவனைக் கண்டு, ‘நான் இவனுக்கு உண்ண அன்னமுங் கொடுக்கவில்லை; அப்படியிருக்க விவ்வளவு பொருள்கள் எப்படிக்கிடைத்தன?’ என்று சிந்தித்து, ‘விஷ்ணுகளியே! இவ்வளவுபொருள்கள் உனக்கு எப்படிக்கிடைத்தன?’ என்ன, அக்கவி ‘அரசர்க்கரசனே! உன்னிட்பிச்சைக்காரனாகிய சோமநாதன், எனக்குக் கற்பகருவாயிருந்தனன்’ என்று சொல்ல, தோன்றல், முன் இவன்சபையிற் சொன்ன பாட்டுக்குரிய வட்சரஸ்சத்தையும் அப்போழ்தே கொடுத்துவிட்டு, சோமநாதகவியையும் மிகவியந்து அவனுக்கும் விசேஷ சம்மானம் பண்ண, அனைத்தகண்ட சோமநாதகவி, “காரணமில் கருணையையுடைய மேகமானது, மழைபெய்யாமற் போகுமாயின் காட்டிலுள்ள மரங்களுக்குத் தளிரேது? பூவேது? பழமேது?” என்னுங் கருத்தமைந்த பாட்டைச்சொல்ல, அதைச் செவியுற்ற சிமந்தகவி, “ஆதிசேடன் எல்லாவுலகங்களையுந் தனது படங்களாற் றுங்குகின்றான்; அவனை யா திகுர்மந் தனது முதுகினுற் றுங் புகுறது; அதனைச் சமுத்திர மோர்புறத்தினுற் றுங்கு றேது; இவற்றை யாலோசுக்குங்கால், பெரியோர்களின் சரித்திரச் செல்வங்கள் எல்லையற்றவைகளாயிருக்கின்றன” என்னுந் தாற்பரியங்கொண்ட பாட்டைக் கூற வரசன் மிகவுங் களித்தனன்.

ஒருநாள், போசன், சிவநரிசனத்துக்காகக் கோயிலுக்கு வர, அங்குவந்த வொருபிராமணன், அரசனைப்பார்த்து, “சிவனுடைய உருவத்திற் பாதி விஷ்ணுவினாலும் பாதி பார்வதியினாலும் அபகரிக்கப்பட்டு உலகத்திற் சிவனை யில்லை

யாய்விடவே, அவனிடத்துள்ள கங்கை சமுத்திரத்தையும், பிறைச்சந்திரன் ஆகாயத்தையும், ஆதிசேடன் பாதலத்தையும், எல்லாமறிதல் இறைவனாயிருத்தல் ஆகிய இவை உன்னையும், பிச்சைக்குத்திரிதல் என்னையும் வந்தடைந் தன” என்றும் பொருள்கொண்ட பாட்டைச்சொல்ல, இறைவன் அட்சரலட்சந் தந்தனன்.

ஒருநாளிரவில் அரசன், வேற்றுலேடத்தோடு தாரா நகரத்திற் றிரிந்துகொண்டே பொருவிட்டுவாயிலில் வந்து வந்து, அதனுள் அழுதுகொண்டிருக்கு மொருத்தியைக் கண்டு, அவளருகிற் போய், ‘அம்ம! நீ அழக் காரணமென்ன?’ என்ன, அவள் ‘கிழவரான வெனது பர்த்தா கட்டிலிலிருக் கிறார்; விடோ தம்பமாத் திரத்தோடே நிற்கின்றது; வரப் போகிறதோ கார்காலம்; தேசாந்தரம் போன பிள்ளையினு டைய சேமசமாசார மொன்றுந்தெரியவில்லை; எனது மரு மக்களோ பிள்ளைபெறுந் தறுவாயி லிருக்கிறான்; அதற்காக நான் இவந்து கொணர்ந்துவைத்த எண்ணெய் கீழே கொட் டிப்போய்விட்டது; இவற்றுக்காகவே நான் அழுகின்றேன்’ என்று சொல்ல, கேட்ட சுருணைக்கடலாகிய வேந்தன் அவ னுக்கு இலட்சந் தந்தனன்.

வேறொருநாளிரவில், மன்னன், சந்திரமண்டலத்தை நோக்கிக்கொண்டுநின்று அதனுட்டோன்றும் கனங்கத் தைப் பார்த்து, “சிலர் இதை அங்கமென்று சந்தேகித் தார்கள்; சிலர் இதைக் கடலினது சேமென்று நினைத்தார்க ள்; மற்றுஞ்சிலர் மாமென்று சொன்னார்கள்; பின்னுந் சிலர் பூமியினது நிழலென்று கொண்டார்கள்” என்னுங் கருத்துக்கொண்ட இரண்டடிகளை யெழுதிக் காவிரிதாசன் வகையிற் கொடுப்ப, அவன் அப்போதே “சந்திரனிடத்தில்

எனது அறுத்த இரத்திரநீலக் கல்லின் கழுபோற் கருமையாகத் தெரிகின்றதோ, அதை, இரவிற்குடித்த வயிற்றிலுள்ள நெருங்கிய விருளென்றே பாம் சொல்லுகின்றோம்' என்னுந் தாற்பரிபங்கொண்ட மற்றைய விரண்டுகூடிய மெழுகுத் தொடுக்க இறைவன், அவ்வடிசுளுக்கு அட்சரத்துக் கெட்டும் விழுக்காடு கொடுத்தான்.

பலதினங்களுக்குப் பின் ஒருதினத்தில், பேராஜமகாராஜன், குதியைமீது ஏழிக் கொண்டு போகையில், வழிக்குச் சம்பந்தில் ஓராலமரத்தின்கீழ் ஒருதவமுனிபைக் கண்டு குதியையினின்னுமிறங்கி, அவனது சம்பந்திற் போய், 'ஓ! பெரியாரே! உம்மைப்போன்றவர்களின் தரிசனம் எம் போலியர்க்குக் கிடைப்பது எனினோ? உம்முடைய இருப்பிடம் எது? உமக்குத் தினந்தோறும் பிச்சை இடுபவர் யாவர்?' என்று கேட்க, அத்தபொந்தி, 'வேந்தே! காடுகடோறும் பழங்கள் எளிதாய்க் கிடைக்கின்றன; அங்கங்குள்ள பரிசுத்தமான நதிகளில், இனிமையுந் தன்மையும் வாய்ந்த நீர்தன்னடைவையமைந்திருக்கின்றது; தவிர்களும் கொடிகளும் இலைகளும் மென்மைவாய்ந்தபடுக்கைகளாயிருக்கின்றன; ஆகையால், உலோபிகள், செல்வர்களின்விட்டுவாயிலிற் கஷ்டத்தைப் பொறுத்துக் காலங்கழிப்பதுபோல், நாங்கள் ஒருவரையும் எதிர்பார்க்க வேண்டியவர்களல்லேம்' என்று கூற, அரையன் அவர்தானில் வீழ்ந்துபணிந்தான்.

வெருகுநாள், காவலன் சிங்காதனத்தை பலங்கரித்திருக்கையில், வாயிலோன், வந்து பணிந்து, 'ஐய! பிச்சைத் தினின்னு வந்த வெரு புலவனான பிரமசாரி வாயிலிற் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றான்' என்ன, மகிபன், 'உட்புருவீ' என்ன, வந்த அன்னை, அரசனை யாரிவதித்தந்

தோன்றல் அந்தண! நீ வாலிபனே; கலிகாலத்துக் கொத்த தான நினது விரதந்தா னென்ன? நாடோலுஞ் செய்துவந்த உபவாசத்தினால் வாடியிருக்கின்றாய்; சிறந்த வந்தணனொருவனுடைய கன்னிகையை யுனக்குக் கலியாணஞ் செய்விக் கிறேன்' என்ன, அப்பிரமசாரி 'தோன்றல்! நட்பினர் மாண்கள்; மலைக்குகை வீடு; சாந்தி இனியளான மனையாள்; உணவு காட்டிலுள்ள காய்க்கிழங்கு பழங்கள்; மரவிரி சிறந்த வுடை; சிவனடியார்களாய்த் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கு மெண்ணிப்போன்றவர்களுக்கு விரதத்திலேயே யாசையன்றி மோட்சவுலகத்தும் ஆசை செல்வதில்லை' என்றுபேச, இறைவன், எழுந்து பணிந்து, 'ஐய! யான் செய்யவேண்டியது என்ன?' என்ன, மாணவகன் 'நிர்ணயபயிலுள்ள எல்லாப்புலவர்களையும் தங்கள் தங்கள் மனைவிமார்களோடு காசியாத்திரை செய்துவரும்படி என்னோடு அனுப்புவையாயின் அக்கோட்டியின் சிறப்பாற் களித்துக்கொண்டு செல்வேன்' என்ன, வேந்தனும், அவ்வாறே எல்லோரையு மனுப்ப, அவர்களும் அரசன்கட்டளையை மறுக்க வஞ்சிக் காசிக்குச் சென்றார்கள்.

காளிதாச னொருவன் மாத்திரஞ் செல்லாதிருக்கக் கண்டு வேந்தன் 'எல்லாப்புலவரும் என்கட்டளையைத் தலைமேல்வைத்து நடக்க, இவனொருவன் மாத்திரம் அவ்வாறு செய்யாமைக்குக் காரணம் விலைமகள் விருப்பமே' என்று எண்ணிக் காளிதாசனை யலட்சியஞ் செய்ய, கண்டவவன், உடனே யந்தகரை விட்டுப்போய், அல்லாளதேசஞ் சேர்ந்து, அவ்வரசனால் ஆதரிக்கப்பெற்று அங்கேயே இருந்தான்.

புலவரொருவருமின்றிப் பூபதி தனியேயிருக்குஞ்சமயத்தில், மாகனென்னு மொருபுலவன் தன்மனைவியோடு அந்

நகரத்துக்கு வந்து, தான் அந்நகரத்துக்கு வெளியிலிருந்து
கொண்டு, ஒரு பாட்டெழுதி, அதைத் தன்மனைவிகையிற்
கொடுத்து இராசசபைக்கனுப்ப, அவளுஞ் சபைக்கு
வந்து அதை யிறைவன்கையிற் கொடுப்ப, அவன், அதை
வாசித்துப்பார்க்க, அதில், “ஆம்பற்காடு ஒளியிழந்தது; தா
மரை சோபையுற்றது ; கோட்டான் களிப்பிழந்தது; சக்கர
வாகம் அன்புநிறைந்தது; சூரியன் உதயத்தைப்பெற்றான்,
சந்திரன் அத்தத்தைப்பெற்றான்; ஆ ! விதிவசத்தின்விளைவு
விசித்திரமே!” என்னுங்கருத்தமைந்திருக்கக் கண்டுகளித்து
அதற்கு மூன்றிலட்சங்கொடுத்து அவனைப்பார்த்து ‘அம்ம!
இவை உணவுக்காகக் கொடுக்கப்பட்டன ; காலையில் அங்கு
வந்து அவரை நிறைந்த கருத்தினராகச் செய்வேன்’ என்று
சொல்லியனுப்ப, அவள் அவற்றை யெடுத்துக்கொண்டு
போகையில், வழியில் யாசகர்சிலர், தன்னுடைய நாயகனது
சிறந்ததீர்த்தியை வருணித்துச் சொல்லக் கேட்டு, அவற்றை
யெல்லாம் அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, வெறுங்கை
யொடுபோய்த் தன்பர்த்தாவை நோக்கி, ‘நாத ! உம்மால்
எழுதப்பெற்ற பாட்டினைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்த வரச
னைக் கொடுக்கப்பட்ட செல்வமெல்லாவற்றையும் உம்மு
டையருணங்களைப் பலபடிப்படவருணித்த யாசகர்களுக்கு
இடைவழியிலேயே கொடுத்துவிட்டேன் என்று கூற,
மாகன்’ ‘தேவி! நன்றாய்ச் செய்தாய். ஆனாலும், இப்போது
இங்குவரும் யாசகர்களுக்குக் கொடுக்க வொன்றுமில்லை
யே!’ என்று விசாரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் அவனைப்
பார்த்த யாசகருள் ஒருவன், “ஓ முகிலே ! நீ! சூரியகிரண
த்தினால் தபிக்கப்பட்டமலைகளின்கூட்டங்களை யாற்றியும்,
காட்டு நெருப்பால் வாடிய மரங்களைத் துளிர்ப்பித்தும் எண்
னிறந்த பலநதிகளையும் நதங்களையும் நிறைத்தும் வறுமை

புற்றனை; ஆனாலும், நினது புதழுக்குக் குறைவில்லை” என்றும் பொருளமைந்த பாட்டைக்கழற, கேட்டமாகன், தன்மனைவியை நோக்கி, “தேவி! கையிற் பொன் இல்லை; தூராசை யென்னைவிட் டொழியவில்லை; என்மனமோ கொடையிலேயே விருப்புற்று நிற்கின்றது; யாசிப்பதோ இழிவு; பிராணனை விடுவதென்றாற் பாபம் விளையும்; கோவென்று அழுவதினாற் பிராணன் தானே போகிறதா? மேலும், இரப்ப பொருடையகுறையை நீக்கமாட்டாத உயிர் இருந்து உபயோக மென்ன?” என்று சொல்லிக்கொண்டே பரலோக மடைந்தான்.

அச்செய்தி யறிந்த புரவலன், தானே அவ்விடத்துக்குச் சென்று அப்பண்டிதனுக்குச் செய்யவேண்டியவைகளையெல்லாம் செய்து, அப்பண்டிதன்மனையாள் நாயகனோடு நெருப்பில் விழ்ந்து உயிர் துறந்தனள். அரசனோ அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய மறைக்கடன்களையும் மகன்போற் செய்து முடித்தனன்.

வேந்தன், தன்னுர்க்கு வந்த சிறந்தபுலவனிறந்த தனாலும், காளிதாச னுரைவிட்டுப்போனதனாலும், மறைப் புலவர்கள் தேசாந்தரம் போயிருப்பதனாலும் மிக்க துன்பங்கொண்டு கிருட்டிணபக்கத்துச் சந்திரன்போற் றேறியந்துவர, கண்ட அமாத்தியர், ஒரு நிருபம் எழுதி அதைத் தங்களிலொருவன்கையிற்கொடுத்து அல்லாஸதேசத்துக்கு அனுப்ப வவனும், அத்தேசத்தையடைந்து காளிதாசனைக் கண்டு அதைக்கொடுக்க, அவனும், அதைவாசித்துப் பார்த்து, அதில், “இளங்குயிலே! தேமாமரத்தின்மேல் வெருநாள் விளையாடிக்கொண்டிருந்து இப்போது அதைவிட்டு வேறு மரத்தின்மேல் வந்திருக்க வெட்க முறுகின்றியா?”

“நீ தேமாமரத்திலிருக்கையில் உன்சொல்லுக்கு எவ்வளவு அழகுண்டாயிருந்ததோ, அவ்வளவு அழகு கருங்காலி மரத்திலும் பலாசமரத்திலுமிருக்கையி லுண்டாயிருக்கிறதா? என்பதை யாலோசித்துப் பார்” என்னுங் கருத்தமைந்திருப்பதை யறிந்து, உடனே யந்நாட்டரசனிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு மாளவதேசம்போய், அரசனது விளையாட்டுச்சோலையின்கண் இருந்தனன்.

காலிதாசன் தன்னுடைய வய்யானத்தில் வந்திருக்குஞ் செய்தி செவியுற்ற செம்மல், பரிசனர் புடைசூழ்ந்துவரப் போய் அவனை யழைத்துக்கொண்டுவந்து விசேஷசம்மானம் பண்ணினன்.

காலிதாசன் வந்துசேர்ந்த சிலதினங்களுக்குள்ளேயே, காசியாத்திரைபோயிருந்த புலவர்களெல்லோரும் வந்து நிறைந்தனர். அதுமுதல் பொசமகாராசனது சபை முன்பேரல விளங்கிவந்தது.

பின்னொருதினம், இறைவன், தாராநகரத்திலொருவனாகத் திரிந்துகொண்டே, ஒருவிப்பிரஹுடைய வீட்டுவாயிலில் வந்துநின்று, உள்ளே மகாபதிவிரதையான வெருத்தி தன் மடியில் தன்நாயகன் படுத்தாறங்கத் தான் அவற்கு உபசாரஞ் செய்துநிற்கையில், அண்டையிற் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த வவள்குழந்தை விழித்தெழுந்து தவழ்ந்து கொண்டேபோய்ச் சமீபத்திலிருக்கும் நெருப்பில் விழ யத்தனிக்கக் கண்ட வவள், ‘தன்பதியை யெழுப்பின் பாபம் வரும்’ என்றெண்ணி, ‘அவ்வக்கினிதேவனைநோக்கி’ யங்கி யத்துக் கதிபனே ! எல்லாத்தொழிலகளுக்குஞ் சரன்முனவனே ! நீ யெல்லாவற்றங்கலையும் நன்றா யயிடுன்றாய்; நான் கணவனுக்குச் செய்பவேண்டிய ஷபசாரத்தில் நோக்குடை

யவளா யிருப்பதனும் குழந்தையை யெடுக்க வசத்தை யிருக்கின்றேன் ; ஆகையால், நீ யென்குழந்தையைத் தர் சாமற் காப்பாற்றவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்துநிற்றே யில், அக்குழந்தை பூர்ந்துசென்று அந்நெருப்பில் வீழ் தும் ஷழின்னி யுலாவிக்கொண்டிருந்தது.

அப்போது திடீரென்று விழித்துக்கொண்ட வவள கனவன் குழந்தை நெருப்பிடையிருக்கக் கண்டு விரைபு பொய் எடுத்துக்கொள்ள, வேந்தன் பார்த்து ஆச்சரிய ம்று, 'இப்படிப்பட்ட பதிவிரதை யென்பட்டனத்தில் வசி, ற்கு நான் முற்சன்மத்தில் என்ன பாக்கியம் பண்ணினேன் என்று சொல்லிக்கொண்டே யரண்மனைக்குப்போய், மற் றாட் காலையிற் சபைக்கு வந்து காளிதாசனைப் பார்த் "அங்கி சந்தனச் சேறென வாயதே" என்னும் நான்காடி அடியைச்சொல்ல, காளிதாசன் உடனே யதற்கேற்ற ப்றடிக்களைச் செய்து, அரசனை நோக்கி,

“அங்கு முந்தைய வல்விழக் கண்டுநன்
னங்கை தன்னுயிர் நாநனுக் கோதில
ளங்க வள்பதி பத்தியி னுற்றலா
லங்கி சந்தனச் சேறென வாயதே ”

என்று பூரித்துப்பேச, அரசன் கேட்டு மிகவும் வியந்தன பலதினங்களுக்குப்பின் ஒருநாள், வேட்டைமேல் ப்புற்றவேந்தன், காட்டிற் சென்று வேட்டையாடியயாள் ஒருகுளத்தின்கரையிலுள்ள நாவன்மரத்தின்கீழ்ப் படுக்கொள்ள வப்போது, அம்மரத்தின்மேல் ஒரு குரங்கு யதன்கிளையை யசைத்துப் பழங்களை யுருக்க, அவை சத் துடன் நீரில் வீழ்வதைக் கண்டுகொண்டே யிரண்டுநாழி யளவு அங்கேயேயிருந்து, மீண்டுந் தன்பட்டணஞ் சேர்

சுபைக்கு வந்து, முன்பு தான் கேட்ட நாவற்பழத்தின் சத்தத்தை யனுசரித்து, “குக்குளு குக்குளு குக்குளு வென்றே” என்னுங் கடைசி யடியைச் சொல்ல, காளிதாசன், அரசனது அபிப்பிராயத்துக்கு ஏற்ப,

“பக்குவ மாகிய சம்புப லங்க

ளக்கவி யேறிய சைத்தகி னைஇயி

னுக்கன நின்மல மாகுத கத்திற்

குக்குளு குக்குளு குக்குளு வென்றே”

என்று மூன்றடிகளையுந் செய்து பூரித்துப் பொருத்திச் சொல்ல, அரையன், “கவியே! அயலாருடையவெண்ணத்தை யுள்ளவாறு கண்டு சொல்வதி லுண்ணப்போன்றவ ரொரு வருமில்லை” என்று மிகவும் புகழ்ந்தனன்.

வேந்தர்வேந்தனான பேராசன், தன்னுருவத்தை மறைத்துக்கொண்டு தாராபட்டணத்தில் ஒருநாள் நடுப்பகலில் ஒருகிழவனான வந்தனனுடைய வீட்டின்வாயிலில் வந்து நிற்க வப்போது, அவ்வந்தனன், ஸவச்சுவதேவத்தைச் செய்து காகபலிபைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வெளியில் ஒருசுத்தமான விடத்தில் அப்பலிபை வைத்துக் கையைத்தட்டிக் காகங்களை யழைக்க, வந்த காகக்கைகறி லொன்று மிகவுங் கடோரமாகக்கூவ, அதைக்கேட்ட பாலப் பருவமுள்ள அவன்மனையாள், கோவெனக்கதறிக்கொண்டு தன்னையகனைத் தழுவிக்கொள்ள வான் “பெண்ணே! நீ யிவ்வாறு பயப்படக் காரணமென்ன?” என்ன, அவள் “என்னைப் போலுங் கற்புடைய மகளிர் இப்படிப்பட்ட கடுஞ்சத்தத் தைக்கேட்டுச் சகிப்பார்களோ?” என்ன, அவன் “நல்லொழுக்கத்தினாய்! இது தரும் தரும்” என்று சொன்னதைக் கேட்ட வந்தல், “ஆ! இவள் தானே தன்னுடைய கற்பின்பெருமையைச்

சொல்லிக்கொள்வதனா விரவிற் கொடுஞ்செய்யை
 கொன்பதில் ஐயமே யில்லை. இதை இன்மியை
 தழிக்கிறேன்' என்மெண்ணிக்கொண்டு போய்
 அடன் அங்குவந்துகாத்துக்கொண்டிருக்கையில்,
 தன்னைவன் தூங்குமளவும் வீட்டிலிருந்து உறம்
 மாமிசகண்டங்க ணிதைறந்த பெட்டியைத் தோட்டி
 ண்டி, தூக்கிவரச்செய்து தான் முன்னே நடக்கை
 ணும் அவருக்குத்தெரியாது பின்னே போய், அ
 தையாற்றி விடங்கி யிடையிற் றனக்கிடையிலு
 மு, தலைகளுக்கு அக்கண்டங்களைப் போட்டுக்கொ
 ண்டிப் போய் அக்கறையிலுள்ள பொருளைவிட்டு
 பேசிக்கொண்டிருந்து மீண்டுந் தன்விடுபொய்ச்
 ப்பார்த்துவிட்டு, அரண்மனைக்குப் போய், அ
 அவைக்கு வந்து, காளிதாசனைப்பார்த்து, “மான்
 காக்கைமன்கறைய வேபயந்தான்” என்ன, காளி
 ண்டுகின்ற ணன்மதைபத தாணிவில்” என்கை
 “நீண்டவந்த - நன்மதைபின் றண்ணிரு ணக்கிர
 க்கும்” என்ன, காளிதாசன் “மன்மமழிந் தானே
 என்ன, வேந்தன், உள்வதை யுள்ளபடி யழிந்த
 காளிதாசனை மிகவும் புகழ்ந்தனன்.

தாராநகரத்தின் சமீபத்திலுள்ள நதியை
 வில் வலைஞர்கள் வலைவிசுக்கொண்டிருக்கையில்
 ந்த வெழுத்துக்களையுடைய ஒழுநல்லின்றுண்டை
 அதை யிதைவன்சபையின் முன் கொணர்ந்து
 தைக் கண்ட போசன், முன்னே அனுமானுற்
 வீராமாயணம் இதுந் போடப்பட்டிருக்கிறதெ
 யோர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்; ஆகையால்

வெழுத்துக்களை அவசிய மாராய்ந்துபார்க்கவேண்டும்' என்று சொல்லி, அவ்வெழுத்தறிந்தோர்களைக்கொண்டு சேர்த்து ஆப்பார்க்க, அதில், “முற்செய்த வினைகளின்வினைவு ஜந் னுக்கள்விடயத்திற் கொடிதாயிருக்கிறதன்றோ!” என்னுந் தாற்பரியம் நிறைந்த விரண்டுகள் காணப்பட, இறைவன், பவபூதியை நோக்கி, ‘இவ்வடிகளுக்கொருபு முன்னிரண்டுக லோச்சொல்’ என்ன, அவன் “நீண்டகண்ணுடையவனின் களங் கமற்ற சூலமெங்கே? இராக்கதன்சூர்க்கையால் வந்த அபவாதச்சொல் எங்கே?” என்னுங் கருத்துக்கொண்ட வடிகளைச் சொல்ல, பூபன், அதில் தெனினீதோஷமிருக்கக் கண்டு, அவற்றை “சனகன்பெண் எங்கே? இராமன் மலையாள் எங்கே? அரக்கன்விட்டில் இருப்பு எங்கே?” என்னுந் தாற்பரியங் கொண்டவைகளாகத் தானேமாற்றிச்சொல்லிக் காளிதாசனைநோக்கி, ‘நற்கவியே! நீயும் கவியி னிதயத்தைச் சொல்’ என, அவன் ‘சிவனைத்தலையிலுடையவனிடத்தில் எத் தலைகள் விளங்கினவோ, அவை சிவ! சிவ! கழுதின் கால் களேரோடு புரளுகின்றன’ என்னுங் கருத்துக்கொண்ட வடிகளைக் கூற, இவைகளே அக்கல்லின்புறத்தில் மலுபடிசேர்த்து ஆப்பார்க்கி விருக்கக்கண்டு, மன்னன், காளிதாசனைக் கட்டிக்கொண்டு களிகூர்ந்து புதுநீர்தவன்.

வசந்தகாலத்தில் விநேரதமாயிருப்பதற்காகப் பொ ழன், ஒழுப்பிய மாலிகை கட்டவெண்ணித் தக்கதலஞ் சம்பா திற்று, அதில் முன்னமே முளைந்துள்ள முதியபுளியமர மொன்றை வேரொடு களைந்தெறிந்து, அவ்விடத்தில் வெகு பொன் செலவிட்டுச் சிறந்தமாலிகையொன்று கட்டுவித்தாக் கிறந்த கண்ணுளிற் கருகமிகளெசஞ் செய்ய நின்றவித்திருக் கையில், அம்மரத்தின்மேல் வெகுநா னாயிற்றுத் தட்டித்தவ

ஞான ஒரு பிரமராட்சசன், தன்னிருப்பிடத்தை வெட்டிவிட்டே கோபத்தால் மம்மாளிகையுட்புகுக் குடிக்கொண்டிருந்த செய்தியைக் கேட்ட வரசன், மாந்திரிகர்பலரை யனுப்பி போட்டச்சொல்ல, அவர்கள் போய்த் தாந்தாங்குற்ற மந்திரங்களை யுச்சரித்துக்கொண்டே யிருக்கையில், அவ்வரசர்கள் திடீரென்று குதித்து அவர்களுள்ளோரையுங் கவனநீழ் பரீட்சைசெய்து, சொல்லமாட்டாமையா லொருங்கே தின்றுவிட்டனன். அவன் இவ்வாறே யப்போதப்போது வருபவர்களையெல்லாந் தின்றுகொண்டே நிற்க, அரசன், மிசவுந் துக்கித்து, 'இவ்வரசர்களை நீக்குமவிரும் யானா?' என்ற றுலோசுயா நிற்கையில், காளிதாசன் 'தேவ! இவ்வரசர்கள் எல்லாக்கலைகளிலும் வல்லவனாயிருப்பது மன்றிக் கவனத்திலும் வல்லவனாயிருப்பனென்று தோன்றுகின்றது; ஆகையால், யானே போய் அவனைக் கனிப்பித்துக் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு வருகின்றேன்' என்ன, அரசனும் 'அவ்வாறே செய்' என்ன, காளிதாசன், இரவில் அவ்விட்டி-னுட்போய்க் கதவை முடிவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டு அரசர் கன்வரவை யெதிர்பார்த்திருந்தனன்.

அப்போது, அவ்வரசர்கள், அவ்விரவின் முன்னியாமத்திலே யங்கு வந்துபார்த்து, 'படுத்துக்கொண்டிருப்பவன் மகாபுருஷனாகக் காணப்படுகிறான்; ஆகையால், ஒவ்வோரியாமத்துக்கும் ஒவ்வொரு சமையையைக் கொடுப்போம்; பூரியாமம் போவனாயின் தின்றுவிடுவோம்; பூரித்துவிடுவனாயின் இவனெண்ணப்படி நடப்போம்' என்று நிச்சயித்துக் கொண்டு, "எல்லாவற்றுக்கு மிரண்டு" என்னுந் தாற்பரியங் கொண்டதைச் சொல்ல, காளிதாசன் "செல்வம் வறுமை களுக்கும் காரணங்களாகிய நல்லபுத்தி நியபுத்திகள்" என்

னும் பொருள்கொண்டதை யுத்தரமாகச்சொல்ல வதைக் கேட்டுக்கொண்டுபோய் இரண்டாமிபாமத்தில் வந்து, “கீழ வன் வாலிபனோ” என்னும் பொருள்கொண்டதைக் கூற, காளிதாசன் “கூடப் பழகுவதால் மாதர்களால் விடப்படுகிறான்” என்னும் பொருள்கொண்டதைச் சொல்ல அதைக் கேட்டுக்கொண்டுபோய் மூன்றாமியாமத்தில் வந்து, “ஒரு வன் கொத்திரத்தில்” என்னும் கருத்துக்கொண்டதைப் பேச, காளிதாசன் “குடும்பத்தைத் தாங்கவல்லவனான புருட னுண்டாகின்றான்” என்னும் பொருள்கொண்டதைச் சொல்ல வதைக் கேட்டுக்கொண்டுபோய் நான்காமியாமத்தில் வந்து, “பெண் புருடன் போல்” என்னும் கருத்துரைந்ததைக் கூற, காளிதாசன் “எப்போதாகிறாரோ அப்போது அவ்விடு அழியும்” என்னும் பொருள் கொண்டதைக் கூறக் கேட்டு மிகவுந் களித்து, அவனுக்கெதிரே தோன்றியின்று, நல்லவி வினோய்! என்னெண்ணப்படி நீ யப்போதப்போது சொல் லிவந்த ஷத்தரங்களுக்கு மிகவுந் சந்தோஷித்தேன்; உன க்ருவேண்டியதென்ன? என்ன, காளிதாசன், ‘பகவனே! இவ் விட்டைவிட்டு நீர் வெளியிற் போய்விடவேண்டும்’ என்ன, அரசர்கன் ‘அப்படியே யாகுக’ என்று சொல்லிப் போய்விட் டான். மற்றைநாட் காலையிற் போசன், காளிதாசனது திற மையை வியந்து அவனுக்கு விசேஷ சம்மனம் பண்ணி னன்.

இராசசிராமணியாய் விளங்கும் பேராசன், சிங்காதன ந்தையலங்கரித்துக்கொண்டிருக்கையில், வாயிலோன், வந்து பணிந்து, ‘இதைவா! தென்றெயத்தே தானாகிய மல்லிநாதனைக் குலங்கவி வாரி விற் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான்’ என்ன, அரசன் ‘உட்புருஷி’ என்ன, புக்க வக்கவி, அரசனுக்காரிவிறிந்து

அவனையாவிருந்து, ‘மதத்தினால் யானையும், மேகங்களால் ஆகாயமும், நித்தியோற்சவங்களால் வீடும், நிறைமதியால் இராத்திரியும், நன்னடக்கையால் மாதும், வேகத்தினால் குதிரையும், இலக்கணத்தால் வாக்கும், அன்னப்பறவைகளால் யாறும், புலவர்களால் சபையும், நல்லபுத்திரனால் குலமும், உன் னாற்பூமியும், சூரியனால் மூவுலகும் விளக்கத்தைப் பெறுகின்றன’ என்னுந் தாற்பரியங் கொண்ட செய்யுளைச் சொல்ல, வேந்தன் ‘புலவ! உன் விருப்பமியானது?’ என, கவி ‘என்னைப் பெற்றதாய், என்னையும் என்மனையானையுங் கோபித்துக்கொள்ளுகிறான்; யான் அவ்விருவரையுங் கோபித்துக்கொள்ளுகிறேன்; என் மனையாள் என்னன்னையையும் என்னையுங் கோபித்துக் கொள்ளுகிறான்; அக்கோபத்துக்குத் தக்க தவறு ஒன்றுமில்லை; ஆகையால், அரசரே! இதன்காரணத்தை யாலோசித்துப் பாடும்’ என்ன, இறைவன் ‘இது வறுமையின் கொடுமை’ என்று தெரிந்து, அவனுக்கு வேண்டிய பொருள் கொடுத்தனுப்பினன்.

அக்கவி அப்பொருளை யெடுத்துக்கொண்டு போனவுடனே, கவிசேகரனென்னும் பெயரினையுடையவொருகவி, இறைவனையால் அவைக்குவந்து மன்னனை வாழ்த்தி, “உலகத்துக்கதிபதியான வரசனே! வாயிலோனினின்று யான் வாரணத்தைப் பெற்றேன்; ஆயினும், உன்னினின்று மதவாரணத்தைப் பெற விச்சிக்கின்றேன்” என்னும் பொருள் பெற்ற பாட்டினைச் சொல்ல, அப்போது சிங்காதனத்தின்மேல் சூழ்க்கு முகமாக விருந்த வேந்தன், அப்பாட்டிற்கு மிகவுங் கனித்துத் தன்னனைக்குட்பட்டவத்திசைமுற்றும் அக்கவிக்குக் கொடுத்துவிட்டதாக நினைத்துக்கொண்டு தெற்கு முகமாகத் திரும்பிக்கொள்ள, கவி ‘என்ன? மன்னவ நென்னைப்

பார்த்தொன்றுஞ் சொல்லாமன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்
 னுந்நான்; ஆயினும், அவ்விடத்திலும் யான்போய்ச் சொல்
 லுகிறேன்' என்று சிந்தித்துக்கொண்டே யத்திசையில் அ
 வனுக்கெதிர்முகமாக நின்று, “புதிதாய் இந்தவில்லித்தை யு
 ன்னு லெப்படி யப்பியசிக்கப்பட்டது? மார்க்கணைகம் வரு
 கின்றது; குணந் திக்கினெல்லைய யடைகின்றது” என்
 னும் பொருள்வாய்ந்த செய்யுளைச் சொல்ல, மன்னவன், அத்
 திசையையும் அவனுக்குத் தந்ததாக நினைத்து மேற்குமுக
 மாகந்நிரும்ப, அக்கவி, அவ்விடத்தினும் வந்து, “இரப்போர்
 களுக்கில்லை பென்று சொல்லுஞ் சொல்லொன்றை நீ ய
 ழியாமலிருக்க, உன்னை யிவ்வுலகத்தோர் எல்லாமறிந்தவ
 னென்று சொல்லுவது பொய்” என்னுங் கருத்து நிறைந்த
 பாவனைக் கூற, செம்மல், அத்திசையையும் அவற்குக் கொடுத்த
 னுவிட்டதாக வெண்ணி வடக்குமுகமாகத் திரும்ப, அங்கே
 யும் வந்து அக்கவி “சத்துருக்களுக்கு முதுகினையும், பிற
 மாநர்களுக்கு மார்பினையும் நீ கொடாமலிருக்க, உன்னை
 எக்காலத்தினும் எல்லாவற்றையுங் கொடுப்பவனென்று
 புலவர் சொல்லுவது வீணை” என்னும் பொருள் சேர்ந்த
 ரொய்யுளைப் பேச, வேந்தன், அத்திக்கினையும் அவனுக்குத்
 தந்ததாக வெண்ணித் தனக்கென்று ஓரிடமின்மையாற்
 காட்டுக்குப் போக மனைபாளை யழைக்கச் சிங்காதனத்தினி
 ன்றெழுந்தபொழுது, அக்கவி, அரையன் னுட்கருத்தை
 யழியாமல், ‘அரசனே! நீ பொன்மழையை யெங்கும்பெய்கை
 யிலும், அபாக்கியமான குடையைப் பிடித்துக் கொண்டிரு
 க்குமென்பது அநி லொருவனியும் விழவில்லை’ என்று சொ
 ல்லிக்கொண்டே வெளியிற் போய்விட்டான்.

அப்போதங்கிருந்த புத்திராகரனென்னுமமைச்சன், வெ
 னங்கையோடு வரும் அக்கவியைப் பார்த்து, ‘புலவ! வேந்தன்

உனக்கென்ன கொடுத்தான்?' என்ன, அவன் 'ஒன்றுமில்லை' என்ன, மந்திரி 'கவியே! அங்குச் சொன்ன பாக்களைச் சொல்' என்ன, அக்கவி, அந்நான்குசெய்யுட்களையுஞ் சொல்லக் கேட்ட வமைச்சன், அரையன துட்கருத்தைத் திருத்தமாய்த் தெரிந்துகொண்டு, 'கவியே! உனக் கொன்பதுகோடி பொன் றருகின்றேன்; அரசன் எதைக் கொடுத்தானோ, அதை விற்றுவிடு' என்ன, கவியும், அவ்வாறே செய்யச்சம்மதிக்க, அமர்த்தியன், தான்சொன்னபடி பொன்னைத் தந்து கவியையனுப்பிவிட்டு வேந்தனருகில் வந்து நிற்ப, தோன்றல், மந்திரியைநோக்கி, 'புத்திசாகர! நான் இவ்விராச்சியத்தைக் கவிக்குக் கொடுத்துவிட்டேன்; மனைவியோடு காட்டிற்குச் செல்சின்றேன்; அங்குவர வுனக்கு விருப்பமுண்டாகில் வா' என்ன, உழையன் 'தேவ! அக்கவி, ஒன்பதுகோடிபொன்னுக்கு இவ்விராச்சியத்தை விற்றுவிட்டுப் பொன்பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டான். ஆகையால், இவ்வரசாட்சி உம்முடையதே; ஐயமின்றி யாண்டுகொண்டிரு' என்ன, வேந்தன் புத்திசாகரனை மிகவும் வியந்து புகழ்ந்து சம்மானித்தான்.

ஒருநாள், போசன், வேட்டையாடவெண்ணி நெருங்கிய காட்டிற் குதிரையேறிச்சென்று வெகுநாழிகைவரை வேட்டையாடிக்களைத்துத் தாகத்தைத்தணித்துக்கொள்ளத் தெண்ணிர்குள மகப்படாமையாற் சோர்ந்து குதிரையினின் றிழிந்து வழிக்கடுத்த வொரு பெரிய வாலமரத்தின்கீழ்ப் படுத்துக்கொள்ள, அப்பொழுது அவ்வழிக்கேணரிடைப் பெண் மோர்ப்பாணையைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு வரக்கண்டு, 'மெண்ணே! என்ன கொண்டுபோகின்றாய்?' என்ன, அவள், முகவொளியாற்கேட்டவன் போசன்றனென்று நிச்சயித்து, 'ஓ! நிருபரே! பனி குருக்கத்திப்பூ சந்திரகலை சங்கு

ஆகிய இவைகளுக்குச் சமானமானதும், பழுத்த விளங்கணி
க்கு நிகரான வாசனையுள்ளதும், இனம்பெண்ணுற் கடையப்
பெற்றதும், எல்லா நோய்களையும் நீக்கத்தக்கதுமான மோ
ரை யருந்தும்' என்ன, அரசன், மிகவுஞ் சந்தோஷித்து ஆம்
மோரை யருந்தித் தாகந்தணிந்து, அவனை நோக்கி, 'மாதே!
உனக்கு என்ன வேண்டும்?' என, அவன் நாணத்தாற் றலைகு
ணிந்து அரசனைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கிக்கொண்டு, 'என்
னைக் கன்னிகையாகவே நினைபும். ஆம்பல் சந்திரனையும், சக்
கரவாகஞ் சூரியனையும், சாதகப்புள் மேகத்தையும், வண்டு
பூங்கொத்தையும், குயில் தேமாவையும், சுற்புடையமனை
யான் தன்னையகனையும் எப்போதும் விரும்பி நிற்குந் தன்மை
பேரல் என்மனநிலையும் உம்மையே பார்த்துக்கொண்டிருக்க
வாசைப்படுகின்றது' என்ன, வேந்தன், அவ்வாக்கியத்தினுள்
மிகவுந் கணிந்து, 'காணிகையே! உன்னை யெனது பட்டமகிஷி
யான லீலாவதிதேவியினது அனுமதியின்மேற் கலியாணஞ்
செய்துகொள்ளுகிறேன்' என்று சொல்லி, அப்பெண்ணைக்
கூட்டிப் பட்டணத்துக்கு அழைத்துப்போய், அவ்வாறே
மணம்புரிந்துகொண்டனன்.

வேடுறாரு தினம், வேந்தன் நீராடிக்கொண்டிருக்கை
யில், அவனுக்கு நீர்சொரிந்துகொண்டிருந்த வெருபெண்ணி
றுடைய கையினின்று நழுவிப் பொற்பாத்திரம் படியின்வரி
சைவிற் சந்தித்துக்கொண்டே வீழ்வதைப் பார்த்திருந்த மன்
னவன், சபைக்குவந்து, காளிதாசனைப் பார்த்து, 'நம்கவியே!
'டண்டண் டண்டண் டண்டண் டென்றே' என்னுஞ் சமசி
யையையப் பூரித்துச்சொல்' என்ன, காளிதாசன், காவலன்கரு
த்தை நன்றாயுணர்ந்துகொண்டு,

அண்ணல் லபிடே சுத்தின் மதமார்

பெண்ணின் கையின் விழ் பெறுபொற் கலா

நன்னூல் படியின் வழிநா தமிடுண்

டண்டண் டண்டண் டண்டண் டென்னேற'

என்று பூரித்துச்சொல்ல, அரசன் வியந்து அட்சரத்துக்கு இலட்சம் பொன் றந்தனன்.

பின்னொருநாள், போசன், பட்டணத்தின் வெளியிலுள்ள வெருகுளத்தின் புதுநீருண் முழுகி, தான் சிறுவயதுமுதல் பழகிவந்த யோகவித்தையாற் கபாலசோதன முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கையில், அதன் வழியாய் ஒரு சிறுமீன்குட்டி தலையினுட் பிரவேசித்தது. அரசனே சிலநாழிகைக்குப்பின் தன்பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்தான். அதுமுதல், அரசனுக்குத் தலைநோயுண்டாகிப் பொறுக்கமுடியாத வேதனையைச் செய்யவே, அவன், உடறேறியந்து முகம்வாடி வெளியிழந்து உணவிறந்து வருந்துவதைக் கண்ட வைத்தியர்களுல்லோரும், தாந்தாங் கற்றநூலின் படிதக்க சிகிச்சை செய்து பார்த்தனும் அது நீங்காமையால் 'இனிமென்ன செய்வோம்?' என்று வாடிநிற்பதைப் பார்த்த போசன், தன் மந்திரியை யழைத்து, 'புத்திசாகர! என்னிடத்திற்கு ஒருவைத்தியனும் இனி வரவேண்டியவவசியமில்லை. நம்முடைய வரண்மனையிலுள்ள வாகடமுதலிய வைத்திய நூல்களையெல்லாம் யாற்றுவெள்ளத்தில் விட்டிடு. எனக்கு இனிப் பிழைப்பில்லை' என்ன, அதைக்கேட்ட மந்திரியும், அவன்மூலமாய் அரசனது நிலைபை யறிந்த பட்டணத்தவர்களும், கவிஞரும் கண்ணீர் பெருங்கிக்கொண்டு நின்றனர்.

இங்கு இப்படியிருக்கையில், அங்குத் தேவசபையில் தேவேந்திரன், முனிவர்கூட்டத்தி னிடையிலிருக்கும் நாரத முனியைக் காக்கி, 'முனிவரே! பூவுலகி விப்போதுள்ள விசே

டம்பாது?’ என்ன, நாரதமுனி ‘தேவநாத! பேராசரிய
மோன்றுமில்லை; ஆனாலும் தாராநகரத்துக்கதிபனான பேரச
மதாராசன் சகிக்கமுடியாத தலைவலியான் மிகவும் வருந்தி
மரணத்தவாயி லிருக்கிறான்; அத்தலைநாய் ஒருவைத்திப
னானும் நீக்கப்பட வில்லை; ஆகையால், அங்குள்ள வைத்திய
ரெல்லோரும் அரசனால் வேற்றுநாட்டுக் கோட்டப்பட்ட
னர்; வைத்தியதூல்களும் பொய்யென்றே நிச்சயிக்கப்பட்
டன’ என்ன, இதைச் செவியுற்ற விந்திரன், தன்னருகிலு
ள்ள தேவவைத்திபராசிய அச்சவினிகேதவர்களைப் பார்த்து,
‘ஓ! தேவவைத்தியர்களே! தன்வந்திரிபகவானு லெற்படுத்
தப்பட்ட வைத்தியதூ லெப்படிப்பொய்யாகும்?’ என்ன,
அவர்கள் ‘தேவேந்திர! இச்சாத்திர மொருபேராதம் பொய்
யாகமாட்டாது. ஆனால், அப்பேரசன் தேவர்கண்மாதிரி
மறிந்துள்ள நோயினுற் பிடிக்கப்படுகிறான்’ என்ன, இந்நி
ரன் ‘மனிதர்களா னீக்கமுடியாத அவ்வியாதியான? எப்படி
யுண்டாயிற்று?’ என்ன, அவர்கள் ‘தேவ! பேரசன் கபால
சோதனம் பண்ணுகையில் ஒரு சிறுமீன்குட்டி அவனுட
கபாலத்தினுட் போய்விட்டது; அதன் மூலமாய்த்தான் இவ்
வியாதியுண்டாயிற்று’ என்ன, இந்திரன் ‘வைத்தியர்களே!
நீங்கள் அங்கேபோய் அவ்வரசனுக்குச் சிகிச்சை செய்ப
வெண்டும்; இல்லாவிடின், இனி வைத்தியதூலுக்குப் பரி
யிற் சித்தி யில்லாமற்போய்விடும்’ என்ன, அவர்களும், இந்
திரனுடைய கட்டலையான் மனிதவுருவெடுத்தாக்கொண்டு,
தாராநகரத்தை யடைந்து வாயிலோனைக் கிட்டி, ‘வாயி
லேரய்! நாங்கள் வைத்தியர்கள்; பேரசன் பொய்யென்று
சொன்ன வைத்தியதூலை நீலநாட்டி, அவனுடையநோயை
யும் போக்குவதற்காகக் காசுதேசத்தினின்றும் வந்தேதம்’

என்ன, வாயிலேன் 'வைத்தியனெருவனையு முள்ளேவிடக் கூடாதென்று அரசர் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்; அன்றியும், உங்கள்வரவைத்தெரிவிப்பதற்கு இது சமயமுமன்று' என்று சொன்னான்.

இப்படியிருக்குஞ் சமயத்தில், ஒருதொழிலினிமித்தம் வெளியில்வந்த புத்திசாகசன், இவர்களைக் கண்டு, 'நீவிர் பாவர்?' என்ன, அவர்களுந் தம்வரலாற்றை யுள்ளவாறு சொல்லக்கேட்டு, அவர்களை யழைத்துக்கொண்டுபோய் அரசன்முன்னேண்ட, அரசனும் அவர்களைத் தேவர்களாக வெண்ணிக் கௌரவிக்க, அவர்கள், அரையனைப் பார்த்து, 'மன்ன! அஞ்சேல்; நின்வியாதி நீங்கிற்று; ஆனாலும், ஏகாந்தமானவிடத்திற் கணப்பொழுது நீ வந்திருக்கவேண்டும்' என, அரையனும் அவ்வாறே வர, அவர்கள், அவனை மோகப்பொடியான்மயக்கிக் கபாலத்தைக் கீறி அதனுனிருக்கும் அச்சுறுமீன்குலங்களை யெடுத்து, ஒரு பாத்திரத்தில் வைத்துக்கொண்டு சந்தானகரணியென்னும் மூலிகையான் முன்போலாகச் செய்து, மாற்றுப்பொடியான் மயக்கத்தை நீக்கி அச்சுறு மீன்குலங்களை யவனுக்குக் காட்ட, தோன்றல், அவற்றைப் பார்த்து ஆச்சரியமுற்று, 'இவை இங்கு கெப்படி வந்தன?' என, அவர்கள், 'மன்ன! பாலியமுதல் நீ பழகிவந்த கபாலசோதனத்தாற் கிடைத்தவை யிவை' என, வேந்தன், அவர்களை யச்சுவினிதேவர்களாக நினைத்து, அதைச் சோதிக்கும் பொருட்டு 'எமக்குப்பத்திய மென்?' என்ன, அத்தேவவைத்தியர்கள் 'வெந்நீரில் நான மாடலும், பாலருந்துதலும் ஓ! மனிதர்களே ! உங்களுக்குப் பத்தியம்' என்னுந் தாற்பரியங்கொண்ட மூன்றடிகளைச் சொல்ல, மன்னன், இடையில் 'மனிதர்களே!' என்று வினித்ததைக்கேட்டு 'நாங்கள் மனிதர்களாயின் நீங்கள் பாவர்?'

என்று அவர்களின்கைகளைத் தனது கைகளாற் பிடித்துக் கொள்ள, உடனேயவர்கள், இவன்கையை புதறுக்கொண்டு, 'நான்காவதடி காவிரிதாசனாற் பூரிக்கப்படும்' என்று சொல்லி மறைந்து போயினர்.

பிறகு, அண்ணல், பேராச்சரியமுற்றவனுய் அச்செய்தியை யெல்லோரோடுஞ்சொல்ல, கேட்டபாவமும் ஆச்சரியப்பட்டுக்கிடக்கையில், காவிரிதாசனை நோக்கி, 'கவியே! அம்முன்றடிகளுக்கேற்ற நான்காவதடி சொல்' என்ன, அவன் "இனியதும் சூதின்னதுமாகியபேரசனமும்" என்னுங்கருந் துள்ளதைக் கூற, இறைவன், காவிரிதாசனைத் தேவ புருடனாக நினைத்துச் சம்மானம் பண்ணினான்.

வேந்தர்வேந்தனுைபேரசமகாராசன், ஒருநாளிரவிற் காவிரிதாசனை யேகாந்தமாவவிடத்தி லழைத்துவைத்துக் கொண்டு, 'கவியே! எனக்குச்சரமகவியென்று செய்துபடி' என, காவிரிதாசன், மிகவுந் கோபித்துக்கொண்டு அரசனைப் பலவாறு நிந்தித்துவிட்டு, விரைந்துசென்று ஏகசிலாநகரத் தைச் சேர்ந்து அங்கோரிடத்தி லேகாந்தமாக விருந்தனை. அரசனோ காவிரிதாசனைத் தேட நினைத்துச் சிலரை யனுப்ப, அவர்களு மங்கங்கேபோய்த் தேடித் காணாமற் கடைசியாக வேகசிலாநகரஞ்சேர்ந்து, அங்குக் காவிரிதாசனிருக்கக் கண்டுவந்து மன்னனுக்கறிவிக்க, எவ்வாற்றாறுத் தனது சரமகவியைக் கேட்க விரும்பிய பூபன், 'நாம் இக்கோலத் தோடே போகி னவன் சொல்லான்; ஆகையால், நம் முருவத்தை மறைத்துக்கொண்டுபோய், அவனை வஞ்சித்து அக்கவியைக் கேட்போம்' என்று ஆலோசித்து, அநற்கேற்ற சன்னியாசிவேடந் தரித்துக்கொண்டுசென்று ஏகசிலாநகரத்தின் குளக்கரையிற்காவிரிதாசனிருக்கப் பார்த்து, அவன்கே போய் நிற்க, காவிரிதாசன், வந்த துறவியைத் தொழுது, 'பெரியோரே! உம்முடைய இருப்பிடம் எது?' என, 'தாராநகரம்' என்ன, கவி 'அவ்விடத்திற் போசன் சேமமாயிருக்கின்றானா?' என, சன்னியாசி 'யான் அதைச்சொல்லக்

தக்க நிலையிலில்லை' என, சுவி 'அவ்விடத்தில் விசேஷவார்த்தை
எதையுண்டாயின் மறையாது சொல்லவேண்டும்' என்ன, நீதித்
தோன் 'போசன் விண்ணுலகம் புக்கனன்' என்றான்.

அதைச் செவியேற்ற காவிரிதாசன், பெருங்காற்றிற்
சாய்ந்த வாழைபோற் புவியில் விழுந்து துடித்து, எழுந்து,
'ஐயோ! உம்மைவிட்டு நாங்க னொப்படி யுயிர்பிழைத்திருந்
போம்? நாங்களும் உம்மோடேயே வந்துவிடுகின்றோம்'
என்று சொல்லிக் கதறியழுது, பின் ஒருநாறு தேயி,

“இன்று தாரையி ழந்தது காப்பினைத்

துன்று நாமகள் சோர்வின ளாயின

ளொன்று பாவல ரியாவரு மூன்றின

மென்று போலொளிர் போசன்விண் னெய்தவே”

என்னுஞ் சரமகவியைச் சொல்ல, கேட்ட கபடசன்னியாசி,
உடனே பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சிக்கு, கண்ட காவிரிதாசன்
'ஐ! போசனை இவன்; சன்னியாசிவேடம் பூண்டுவந்து
என்னை வஞ்சித்தான்' என்று நினைத்து, அக்கவியை

“இன்று தாரையி யைந்தது காப்பினைத்

துன்று நாமகள் சோர்வில ளாயின

ளொன்று பாவல ரியாவரு மூன்றின

மென்று போலொளிர் போசன்மண் னெய்தவே”

என்று மாற்றிச்சொல்ல, உடனே யுயிர்சுதேழுந்த போசன்
காவிரிதாசனைக் கட்டிக்கொண்டு புதழ்ந்து, அவனோடு தாயா
நகரடைந்து வெகுநாள் வாழ்ந்திருந்தான்.

போஜராஜ சரித்திரம்

முற்றிற்று.

போசமகாபாசன் புதழ்ச்சரித்தந் தைத்தமிழில்
வாசகமாப் புன்னை வளர்மாட—பூசுயொரு
சீனிவா சன்செய்து சீர்வினம்பி யின் றனுவிற்
பாணுதினத் தேழுடித்தான் பார்.

அறிஞன்.

பதிப்பிக்கப்பட்டன:—

கோவலவெண்பா	0—4—0
திருமால்சூழள்வெண்பா	0—0—6
பார்ந்தசுரதி பஞ்சரத்தினம்	0—0—6
புன்னை யாதிசூழல் பதிகம்	0—0—3

பதிப்பிக்கப்படுவன:—

இளையாழ்வார் பெருமை.

விக்கிரமோர்வசீய நாடகம் (தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு.)

உத்தரபிரதேச நாடகம் ௨௨

சீவகமென்பார்.

மகாபாரத வெண்பா.

சுந்தி சரித்திரம்.

தூருவ சரித்திரம் { உரையிடைபிட்ட பாட }
 { மடைச்செய்யுள். }

திருவள்ளிக்கோணிக்கலம்பகம்.